

ZBIERKA

STANOVÍSK NAJVYŠŠIEHO SÚDU

A ROZHODNUTÍ SÚDOV

SLOVENSKEJ REPUBLIKY

OBSAH**Rozhodnutia a stanoviská vo veciach trestných**

- 12. Rozhodnutie o väzbe** - Ak nadriadený orgán zruší podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku uznesenie sudcu pre prípravné konanie o vzatí obvineného do väzby, pretože nie sú dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku, musí nadriadený súd zároveň ďalším výrokom rozhodnúť podľa § 79 ods. 1 Trestného poriadku, že sa obvinený prepúšťa z väzby na slobodu. 6
- 13. Vecná príslušnosť krajského súdu** — Vo veciach, v ktorých bola pôvodne podaná obžaloba na krajský súd pred 1. septembrom 2004 a súčasne do 1. septembra 2004 v nich nebolo týmto súdom nariadené hlavné pojednávanie, a ak v čase od 1. septembra 2004 do 15. apríla 2005 nedošlo podľa prechodného ustanovenia § 454a Trestného poriadku účinného od 1. septembra 2004 k postúpeniu veci Špeciálnemu súdu, je na konanie vecne príslušný krajský súd, nakoľko prechodné ustanovenie § 454aa Trestného poriadku účinného od 15. apríla 2005 opätovne založilo vecnú príslušnosť krajského súdu, keďže účelom ustanovenia § 454aa Trestného poriadku bolo s účinnosťou od 15. apríla 2005 obnoviť právny stav pred 1. septembrom 2004. 12
- 14. Trestný čin neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty** - I. Trestný čin neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty podľa § 249c ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 je dokonaný samotným neoprávneným obstaraním tohto elektronického platobného prostriedku. Na dokonanie trestného činu sa nevyžaduje, aby páchatel' nakladal s peňažnými prostriedkami uloženými na účte, ku ktorému bola platobná karta zriadená. II. Neoprávnené obstaranie platobnej karty je akékoľvek získanie platobnej karty alebo predmetu spôsobilého plniť jej funkciu bez právneho dôvodu (napr. krádežou, podvodom, alebo zatajením veci). Ak páchatel' neoprávnené obstaranú platobnú kartu aj použije a spôsobí tým škodu malú, alebo sa o to pokúsi, dopúšťa sa v jednočinnom súbehu trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 Trestného zákona alebo pokusu trestného činu krádeže podľa § 8 ods. 1, § 247 ods. 1 Trestného zákona alebo iného majetkového trestného činu napr. trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 Trestného zákona, resp. jeho pokusu podľa § 8 ods. 1, § 250 ods. 1 Trestného zákona. 19

- 15. Daň z pridanej hodnoty** - Advokátovi, ktorý je platiteľom dane z pridanej hodnoty, sa zvyšuje tarifná odmena určená podľa § 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb o daň z pridanej hodnoty. Náhrada hotových výdavkov ako napr. režijný paušál, cestovné a náhrada za stratu času, je upravená v ustanoveniach § 15 až 17 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, preto nie je možné si z náhrady hotových výdavkov uplatniť daň z pridanej hodnoty, lebo uvedená vyhláška obsahuje presný enumerát úkonov podliehajúcich dani z pridanej hodnoty, medzi ktoré táto nepatrí. Za náhradu hotových výdavkov sa nevzťahuje povinnosť odvieť daň z pridanej hodnoty, lebo nemá charakter protihodnoty „za poskytnutie služby uskutočnenej za protihodnotu zdaniteľnou osobou" v zmysle § 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty. 25

Rozhodnutia a stanoviská vo veciach občianskoprávných, obchodných a správnych

- 16. Výpoveď z nájmu bytu** - Výpoveď z nájmu bytu podľa § 711 ods. 1 písm. d) Občianskeho zákonníka pre nezaplatenie nájomného alebo úhrady zaplnenia poskytované s užívaním bytu za dlhší čas ako tri mesiace, musí byť konkretizovaná časovým obdobím aj výškou nedoplatku. Nedostatok tohto vymedzenia nie je možné odstrániť dodatočným doplnením údajov. 33
- 17. Nájom bytu** - Podmienkou vzniku nájmomného vzťahu k výmenou získanému bytu nie je uzatvorenie novej nájmovej zmluvy. 37
- 18. Lehoty** - Trojdňová lehota na doplnenie podania urobeného telefaxom (§ 42 ods. 1 O. s. p.) je lehotou procesnou; pre jej počítanie, plynutie a zachovanie platia ustanovenia § 55 a § 57 O. s. 43
- 19. Zmenkový platobný rozkaz - I.** Po podaní námietok proti zmenkovému platobnému rozkazu rozhoduje o späťvzátí žaloby súd, ktorý vydal zmenkový platobný rozkaz. **II.** Ak po vydaní zmenkového platobného rozkazu, proti ktorému neboli podané námietky, bola v lehote na podanie námietok žaloba vzatá späť, je na rozhodnutie o späťvzátí žaloby a zastavení konania príslušný podľa § 208 O. s. p. odvolací súd. 47

- 20. Konkurz** - Zákon o konkurze a vyrovnaní v znení zákona č. 520/2005 Z. z. nemá osobitné ustanovenia upravujúce dokazovanie. Nemá ustanovenia, ktoré by upravovali náležitosti listiny ako dôkazu, rozlišovanie listín podľa pôvodu a spôsob vykonania dôkazu listinou. V konkurznom konaní sa podľa § 66e ods. 1 použijú primerane príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku o dokazovaní. Existenciu právoplatného rozhodnutia súdu alebo iného orgánu podľa § 70e ods. 6 zákona o konkurze a vyrovnaní možno doložiť v konkurznom konaní aj iným spôsobom ako predložením originálu tohto rozhodnutia. 50
- 21. Právomoc súdu** - I. Podľa ustanovenia § 5 ods. 4 písm. c) zákona č. 518/2003 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov krajský pozemkový úrad je odvolacím orgánom vo veciach, v ktorých rozhodol v prvom stupni obvodný pozemkový úrad. II. Podľa ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 64/1997 Z. z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadaní vlastníctva k nim odvolanie proti rozhodnutiu o námietkach nemá odkladný účinok. Právoplatné rozhodnutie o odvolaní vy dané krajským pozemkovým úradom je preskúmateľné súdom na základe žaloby, a nepatrí do právomoci súdu rozhodovať o odvolaní proti rozhodnutiu obvodného pozemkového úradu o námietkach. 54
- 22. Dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov** - Ak správa katastra pred vydaním rozhodnutia o zamietnutí návrhu na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti podľa dohody o vyporiadaní bezpodielového vlastníctva manželov nezisťovala, z akého dôvodu bola dohoda uzavretá po uplynutí trojročnej prekluzívnej lehoty stanovenej v ustanovení § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka, vychádzala z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, čo bolo dôvodom, aby súd zrušil jej rozhodnutie a vec jej vrátil na ďalšie konanie. 57

Rozhodnutia a stanoviská vo veciach trestných

12.

STANOVISKO

trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zjednotenie výkladu ustanovení § 79 ods. 1 a § 87 ods. 2 Trestného poriadku (zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov) pri rozhodovaní nadriadeného orgánu podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku po zrušení uznesenia o vzatí obvineného do väzby z dôvodu, že nie sú splnené dôvody väzby obvineného a obvineného treba z väzby prepustiť, sp. zn. Tpj 9/2008, prijaté dňa 20. mája 2008.

Ak nadriadený orgán zruší podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku uznesenie sudcu pre prípravné konanie o vzatí obvineného do väzby, pretože nie sú dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku, musí nadriadený súd zároveň ďalším výrokom rozhodnúť podľa § 79 ods. 1 Trestného poriadku, že sa obvinený prepúšťa z väzby na slobodu.

O d ô v o d n e n i e :

Predseda trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rámci činnosti podľa § 21 ods. 4 písm. b) zákona č. 757/2004 Z. z. na podnet predsedu Vyššieho vojenského súdu Trenčín zistil, že v rozhodnutiach Vyššieho vojenského súdu, sp. zn. 4Tpo/2/2007-33 a sp. zn. 3Tpo/1/2008-56, je rozdielny výklad ustanovení § 79 ods. 1 a § 87 ods. 2 Trestného poriadku, pokiaľ ide o rozhodovanie nadriadeného orgánu po podaní sťažnosti proti rozhodnutiu o vzatí obvineného do väzby, keď nadriadený orgán napadnuté rozhodnutie zrušil a obvineného prepustil na slobodu.

Jeden senát Vyššieho vojenského súdu v trestnej veci proti obvinenému nrtm. Ing. O. V. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona, pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona uznesením podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil uznesenie vojenského obvodového súdu v celom rozsahu a podľa § 87 ods. 2 Trestného poriadku per analógiám obvineného nrtm. Ing. O. V. nezobral do väzby a prepustil ho na slobodu.

Z hľadiska riešenej problematiky išlo o procesný postup, keď bol obvinený nrtm. Ing. O. V. neprávoplatným uznesením sudcu pre prípravné konanie vojenského obvodového súdu podľa § 72 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku

z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku vzatý do väzby.

Vyšší vojenský súd rozhodujúci o sťažnosti obvineného dospel k záveru, že zistené skutočnosti nenasvedčujú tomu, že boli spáchané skutky kladené obvinenému v uznesení o vznesení obvinenia za vinu v takej miere, resp. za takých skutkových okolností, že tieto súčasne vykazujú znaky trestných činov [podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona, ktoré mal spáchať dňa 12. a 13. mája 2007 v spoločnom byte v Štúrove vo vzťahu k manželke A. V.]. Doposiaľ zadovážené dôkazy pre takýto záver nesvedčia.

Z týchto dôvodov senát Vyššieho vojenského súdu, keďže nezistil podmienku na vzatie obvineného do väzby pre skutky, ktoré nevykazujú znaky stíhaných trestných činov, zrušil podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku uznesenie sudcu v celom rozsahu.

Vzhľadom na to, že súčasne bolo treba rozhodnúť o návrhu prokurátora na vzatie zadržaného do väzby, rozhodol Vyšší vojenský súd podľa § 87 ods. 2 Trestného poriadku per analógiám (pretože citované ustanovenie hovorí o rozhodovaní sudcu pre prípravné konanie) tak, že obvineného nrtm. Ing. O. V. do väzby nezobral a prepustil ho na slobodu.

Z uznesenia tohto senátu Vyššieho vojenského súdu potom vyplýva záver, že ak nadriadený orgán zruší podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku uznesenie sudcu pre prípravné konanie o vzatí obvineného do väzby, pretože nie sú dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku, musí nadriadený súd zároveň rozhodnúť podľa § 87 ods. 2 Trestného poriadku per analógiám, že sa obvinený neberie do väzby a prepúšťa na slobodu.

Druhý senát Vyššieho vojenského súdu v trestnej veci vedenej proti obvineným npor. PZ I. M. za zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona a npor. PZ J. D. za účasníctvo vo forme pomoci k zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona k § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, uznesením podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil obe uznesenia vojenského obvodového súdu v celom rozsahu (vo vzťahu ku každému obvinenému) a obvinených I. M. a J. D. podľa § 79 ods. 1 Trestného poriadku prepustil z väzby na slobodu.

Z hľadiska riešenej problematiky išlo o obdobný procesný prípad ako u prvého senátu.

Sudca pre prípravné konanie Vojenského obvodového súdu Bratislava neprávoplatným osobitným uznesením vzal každého z uvedených obvinených do väzby, pretože dospel k záveru, že u oboch obvinených sú dané dôvody väzby podľa § 72 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, lebo sú tu konkrétne skutočnosti, z ktorých vyplýva dôvodná obava, že každý z nich bude pokračovať v trestnej činnosti.

Vyšší vojenský súd rozhodujúci o sťažnosti oboch obvinených a vojenského obvodného prokurátora dospel k záveru, že napadnuté uznesenia súdu prvého stupňa trpia takými chybami, pre ktoré ich treba zrušiť, pričom na druhej strane považoval sťažnosť vojenského prokurátora za nedôvodnú. Argumentoval ustanovením § 71 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo z ďalších konkrétnych skutočností vyplývajú dôvodné obavy pre jeho vzatie do väzby podľa písm. a), b) alebo c) citovaného ustanovenia.

Podľa názoru Vyššieho vojenského súdu je nepochybné, že skutok, resp. skutky, tak ako sú uvedené v uznesení vyšetrovateľa OIS MV SR, sa stali. Na preukázanie tejto skutočnosti sa v spisovom materiáli nachádza dostatok dôkazov. Zároveň zo spisového materiálu však vyplýva aj skutočnosť, že skutky boli iniciované občanom M. H., ktorý v predmetnej trestnej veci vystupoval a pôsobil v pozícii agenta.

Z obsahu rozhodnutia súdu o ustanovení agenta vyplýva, že tento bol ustanovený z dôvodu odhalenia a zistenia páchatel'a zneužívania právomoci verejného činiteľa. Je teda zrejmé, že agent mal oprávnenie konať iba v zmysle § 117 ods. 1, ods. 2 veta prvá Trestného poriadku.

Pokiaľ agent inicioval u oboch obvinených spáchanie skutkov tak, ako sú uvedené v uznesení o vznesení obvinenia, podľa Vyššieho vojenského súdu takto konať nemohol, a preto má taký názor, že nebolo možné konanie obvinených posúdiť ako trestný čin a trestné stíhanie je preto nedôvodné. Dôvodnosť trestného stíhania je pritom jedným z kritérií, ktoré treba skúmať pri rozhodovaní o väzbe.

Z týchto dôvodov Vyšší vojenský súd podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil obe napadnuté uznesenia súdu prvého stupňa v celom rozsahu a oboch obvinených podľa § 79 ods. 1 Trestného poriadku prepustil na slobodu.

Z uznesenia tohto — druhého — senátu Vyššieho vojenského súdu potom vyplýva záver, že ak nariadený orgán zruší podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku uznesenie sudcu pre prípravné konanie o vzatí obvineného do väzby,

pretože nie sú dané dôvody väzby podľa 71 ods. 1 Trestného poriadku, musí nadriadený súd zároveň rozhodnúť podľa § 79 ods. 1 Trestného poriadku, že sa obvinený prepúšťa na slobodu.

Na odstránenie rozdielneho výkladu ustanovení § 79 ods. 1 a § 87 ods. 2 Trestného poriadku (zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov) pri rozhodovaní nadriadeného orgánu podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku po zrušení uznesenia o vzatí obvineného do väzby z dôvodu, že nie sú dané dôvody väzby obvineného, a preto treba obvineného z väzby prepustiť, prikázal predseda trestnoprávneho kolégia podľa § 21 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, článku VI. písm. c), d) Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2008 a článku 9 ods. 1 písm. a) Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky trestnoprávnemu kolégiu Najvyššieho súdu SR, aby zaujalo stanovisko na zabezpečenie jednotného výkladu zákona v uvedenej právnej otázke.

Súčasne predseda trestnoprávneho kolégia podľa § 11 ods. 1 Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu SR požiadal o písomné vyjadrenie k posudzovanej otázke Ústavný súd SR, Generálnu prokuratúru SR, krajské súde v Bratislave, Trnave, Nitre, Trenčíne, Žiline, Banskej Bystrici, Prešove a v Košiciach, Vyšší vojenský súd v Trenčíne, Ústavný súd SR, právnické fakulty UK v Bratislave, UMB v Banskej Bystrici, UPJŠ v Košiciach, Trnavskej univerzity, Akadémii PZ v Bratislave, Ministerstvo spravodlivosti SR, Ministerstvo vnútra SR a Slovenskú advokátsku komoru.

Z uvedených žiadostí o vyjadrenie vyhovelí Ústavný súd SR, Generálna prokuratúra SR, Ministerstvo spravodlivosti SR, Ministerstvo vnútra SR, krajské súde v Košiciach a Prešove a Vyšší vojenský súd v Trenčíne.

Ústavný súd SR, Generálna prokuratúra SR, Ministerstvo vnútra SR a krajské súde v Košiciach a Prešove považujú za správny názor, podľa ktorého v prípade ak nariadený orgán zruší podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku uznesenie sudcu pre prípravné konanie o vzatí obvineného do väzby, pretože nie sú dané dôvody väzby podľa 71 ods. 1 Trestného poriadku, musí nadriadený súd zároveň rozhodnúť podľa § 79 ods. 1 Trestného poriadku, že sa obvinený prepúšťa na slobodu.

Odlíšny názor zaujalo Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré v danej procesnej situácii považovalo za správny názor, podľa ktorého treba po postupe podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku súčasne rozhodnúť o návrhu prokurátora na vzatie zadržaného do väzby; preto musí súd analogicky podľa § 87 ods. 2 Trestného poriadku rozhodnúť, že obvineného neberie do väzby a prepúšťa ho na slobodu. Vyšší vojenský súd Trenčín vo svojom vyjadrení konštatoval, že

stanovisko má riešiť rozdielne rozhodnutia senátov ich súdu, a preto nevedia zaujať jednoznačné stanovisko k uvedeným rozhodnutiam.

Trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR s prihliadnutím na dôvody, ktoré viedli senáty Vyššieho vojenského súdu k rozdielnym názorom a so zreteľom na obsah predložených vyjadrení, zaujalo k posudzovanej otázke stanovisko, že správne mu výkladu zákona zodpovedá právny názor vyslovený druhým senátom Vyššieho vojenského súdu Trenčín.

V kontexte s odôvodnením uznesenia druhého senátu Vyššieho vojenského súdu Trenčín treba predovšetkým pripomenúť, že proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie o vzatí obvineného do väzby je prípustná sťažnosť, ktorá ale nemá odkladný účinok (§ 83 ods. 1 a 3 Trestného poriadku). Tento procesný stav znamená, že uznesenie o vzatí do väzby je vykonateľné napriek tomu, že v prípade podania sťažnosti ešte nemohlo nadobudnúť právoplatnosť. Ide teda o osobitný charakter neprávoplatného uznesenia v trestnom konaní, ktoré je predbežne vykonateľné. Obvinený v dôsledku toho fakticky začal vykonávať väzbu, ktorej lehota začala plynúť okamihom obmedzenia jeho osobnej slobody (v danom prípade zadržaním). Podľa § 76 ods. 10 Trestného poriadku lehoty uvedené v odseku 6 a 7 sa rátajú od času, keď bol obvinený zatknutý alebo zadržaný; ak nepredchádzalo zatknutie alebo zadržanie obvineného od momentu, keď bola na základe rozhodnutia o väzbe obmedzená osobná sloboda obvineného. Táto väzba potom trvá minimálne do rozhodnutia nadriadeného súdu o sťažnosti (§ 194 ods. 1 Trestného poriadku), ako to bolo v oboch uvedených prípadoch.

Nadriadený súd, rozhodujúci o sťažnosti proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie o vzatí obvineného do väzby, aj v prípade, že sťažnosti vyhovie a podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zruší napadnuté uznesenie, nemôže rozhodnúť s účinkami *ex tunc* - výrokom, že obvineného neberie do väzby - lebo obvinený sa vo väzbe určitý čas už reálne nachádza (ako bolo uvedené vyššie - od okamihu obmedzenia osobnej slobody mu začala plynúť lehota trvania väzby - porovnaj § 76 ods. 10 Trestného poriadku). Uvedenie do pôvodného stavu je v takom prípade vylúčené, lebo, ako bolo konštatované, uznesením sudcu pre prípravné konanie o vzatí do väzby nastupujú právne účinky väzby, ktoré sa jej faktickým výkonom zároveň konzumujú. Inak vyjadrené, právnym dôsledkom zrušenia uvedeného prvostupňového uznesenia o väzbe rozhodnutím nadriadeného súdu podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku o sťažnosti obvineného proti takému uzneseniu, dôjde k zrušeniu dôvodu väzby ako takého (§ 71 ods. 1 Trestného poriadku), ale nedôjde (a ani nemôže dôjsť) k zrušeniu trvania väzby, ktorú už obvinený do rozhodnutia nadriadeného súdu vykonal — *de iure* i *de facto*.

Logickým a právnym dôsledkom tohto procesného stavu je použitie ustanovenia § 79 ods. 1 Trestného poriadku o prepustení obvineného z väzby na slobodu, lebo ide o rozhodnutie o väzbe (porovnaj § 72 ods. 1 Trestného poriadku). Výrok o nevzatí obvineného do väzby nemá za daného faktického a právneho stavu žiadny zmysel, lebo obvinený je vo výkone väzby a v takom prípade treba rozhodnúť o väzbe.

13.

STANOVISKO

trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zjednotenie výkladu prechodného ustanovenia § 454a Trestného poriadku [zákon č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“)] účinného od 1. septembra 2004 a § 454aa Trestného poriadku účinného od 15. apríla 2005, upravujúcich vecnú príslušnosť Špeciálneho súdu vo vzťahu k veciam, v ktorých bola pôvodne podaná obžaloba na krajský súd a ktoré krajským súdom neboli v čase od 1. septembra 2004 do 15. apríla 2005 právoplatne postúpené Špeciálnemu súdu, sp. zn. Tpj 11/2008, prijaté dňa 20. mája 2008.

Vo veciach, v ktorých bola pôvodne podaná obžaloba na krajský súd pred 1. septembrom 2004 a súčasne do 1. septembra 2004 v nich nebolo týmto súdom nariadené hlavné pojednávanie, a ak v čase od 1. septembra 2004 do 15. apríla 2005 nedošlo podľa prechodného ustanovenia § 454a Trestného poriadku účinného od 1. septembra 2004 k postúpeniu veci Špeciálnemu súdu, je na konanie vecne príslušný krajský súd, nakoľko prechodné ustanovenie § 454aa Trestného poriadku účinného od 15. apríla 2005 opätovne založilo vecnú príslušnosť krajského súdu, keďže účelom ustanovenia § 454aa Trestného poriadku bolo s účinnosťou od 15. apríla 2005 obnoviť právny stav pred 1. septembrom 2004.

Odôvodnenie:

Predseda trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri sledovaní rozhodovacej činnosti senátov v zmysle § 21 ods. 4 písm. d) zákona č. 757/2004 Z. z. zistil, že v rozhodnutiach senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je rozdielny výklad prechodných ustanovení § 454a a § 454aa Trestného poriadku z hľadiska otázky vecnej príslušnosti súdu (krajského alebo špeciálneho), pokiaľ ide o veci, v ktorých bola pôvodne podaná obžaloba na krajský súd, ktoré ale neboli týmto súdom v čase od 1. septembra 2004 do 15. apríla 2005 právoplatne postúpené Špeciálnemu súdu tak, ako to predpokladá ustanovenie § 454aa ods. 2 Trestného poriadku.

Jeden senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v trestnej veci proti trom obvineným pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a), ods. 5 Trestného zákona (zákon č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinných do 31. decembra 2005) v súbehu s trestným činom falšovania a pozmeňovania

verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1, ods. 2 písm. a) uvedeného Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, uznesením podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosti všetkých troch obvinených podaných proti uzneseniu krajského súdu, ktorým bola predmetná trestná vec podľa § 188 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku postúpená Špeciálnemu súdu z dôvodu vecnej príslušnosti.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v prejednávanej trestnej veci bola obžaloba podaná 31. mája 2004 - teda v čase pred vznikom Špeciálneho súdu (ktorý vznikol s účinnosťou od 1. septembra 2004).

V súvislosti so vznikom Špeciálneho súdu bol Trestný poriadok doplnený o prechodné ustanovenie § 454a, ktoré upravilo otázku vecnej príslušnosti Špeciálneho súdu vo vzťahu k trestným konaniam začatým pred jeho vznikom; tak s účinnosťou od 1. septembra 2004 bola založená vecná príslušnosť špeciálneho súdu vo všetkých trestných veciach, ktoré patria do jeho právomoci v zmysle § 15a Trestného poriadku, v ktorých bola podaná obžaloba pred 1. septembrom 2004, ak ešte nedošlo dovtedy vecne príslušnými súdmi k nariadeniu hlavného pojednávania.

Následne zákonodarca doplnil Trestný poriadok o ďalšie prechodné ustanovenie (§ 454aa), ktorým s účinnosťou od 15. apríla 2005 určitým spôsobom korigoval skoršie prechodné ustanovenie § 454a Trestného poriadku v tom zmysle, že v uvedených trestných veciach založil opätovne vecnú príslušnosť tých súdov, ktoré boli vecne príslušnými na konanie pred 1. septembrom 2004 (ak Špeciálny súd nenariadil vo veci medzčasom hlavné pojednávanie).

Uvedené prechodné ustanovenia však neupravujú situáciu, ktorá nastala v prejednávanej trestnej veci, a síce, že v období od 1. septembra 2004 do 15. apríla 2005 nedošlo krajským súdom k (právoplatnému) postúpeniu veci v zmysle § 454a Trestného poriadku Špeciálnemu súdu, pričom túto skutočnosť nemožno ignorovať.

Krajský súd preto postupoval správne, keď v rámci predbežného prerokovania obžaloby postupoval v intenciách § 564 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého sa na konanie o obžalobe v prejednávanej trestnej veci aplikuje Trestný poriadok účinný do 1. januára 2006. Podľa uvedeného právneho predpisu je potom nevyhnutné posudzovať aj otázku vecnej príslušnosti.

Podľa § 15a uvedeného Trestného poriadku je v prejednávanej trestnej veci daná vecná príslušnosť Špeciálneho súdu (vedie sa trestné konanie o majetkovom

trestnom čine, ktorým bola spôsobená škoda najmenej desaťtisíc násobok minimálnej mzdy zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou).

Zákonné prechodné ustanovenia § 454a a § 454aa Trestného poriadku pritom na posúdenie vecnej príslušnosti v posudzovanej trestnej veci nemožno aplikovať, nakoľko nenastala nimi predpokladaná základná podmienka, ktorou je právoplatné postúpenie veci Špeciálnemu súdu.

Druhý senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tej istej trestnej veci, ale následne, v spore o príslušnosť medzi krajským súdom a Špeciálnym súdom, po tom, čo Špeciálny súd uznesením podľa § 188 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku vyslovil svoju nepríslušnosť a predložil vec Najvyššiemu súdu SR, podľa § 24 Trestného poriadku rozhodol, že vecne príslušným súdom na konanie v prvom stupni je v predmetnej trestnej veci krajský súd.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z vyššie uvedených ustanovení Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 vyplýva, že potom, čo s účinnosťou od 1. septembra 2004 bol zriadený Špeciálny súd a bola zároveň vymedzená jeho vecná príslušnosť, bolo nevyhnutné v rámci prechodných ustanovení vyriešiť otázku vecnej príslušnosti tohto súdu vo veciach, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie pred 1. septembrom 2004. Túto otázku riešilo ustanovenie § 454a ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku účinného od 1. septembra 2004, a to tak, že v prípadoch, v ktorých bola podaná obžaloba na krajský súd a bolo v nich do 1. septembra 2004 nariadené hlavné pojednávanie, dokončí konanie krajský súd, v opačnom prípade vec postúpi Špeciálnemu súdu. V krátkom časovom úseku, a to s účinnosťou od 15. apríla 2005 však došlo podľa § 454aa ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku opätovne k zmene vecnej príslušnosti Špeciálneho súdu, a to tak, že vo veciach, ktoré boli postúpené Špeciálnemu súdu z dôvodu § 454a vykoná konanie krajský súd, ktorý bol príslušný na konanie pred 1. septembrom 2004, ak Špeciálny súd v danej veci nenariadil do nadobudnutia účinnosti tohto zákona (15. apríla 2005) hlavné pojednávanie.

Ak totiž od 15. apríla 2005 mala byť znovu založená vecná príslušnosť pôvodných súdov vo veciach postúpených týmito súdmi Špeciálnemu súdu, v ktorých nebolo Špeciálnym súdom nariadené hlavné pojednávanie, potom a fortiori tomu tak malo byť vo veciach, ktoré síce v čase od 1. septembra 2004 do 15. apríla 2005 mali byť postúpené Špeciálnemu súdu, ale postúpené neboli.

Navyše uviedol, že krajský súd takto nemohol procesné postupovať aj z iného dôvodu. Predseda senátu krajského súdu totiž 2. mája 2006 v trestnej veci v tom čase obvineného M. I. a spol. určil termín hlavného pojednávania na 9. - 10. novembra 2006. Procesné strany boli na tento termín predvolané, resp. boli o tomto termíne upovedomené, o čom svedčia pripojené doručky. Krajský súd si týmto úkonom založil svoju vecnú príslušnosť a tým, že tento termín hlavného

pojednávania zrušil a vo veci určil termín neverejného zasadnutia na 8. septembra 2006, na ktorom po predbežnom prerokovaní obžaloby postúpil túto trestnú vec Špeciálnemu súdu, konal v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku, ktoré takýto procesný postup absolútne vylučujú.

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd uvedenú trestnú vec po 15. apríli 2005 už nemohol postúpiť Špeciálnemu súdu v Pezinku.

Na odstránenie rozdielneho výkladu pri aplikácii prechodných ustanovení § 454a a § 454aa Trestného poriadku upravujúcich vecnú príslušnosť Špeciálneho súdu vo vzťahu k veciam, v ktorých bola pôvodne podaná obžaloba na krajský súd a ktoré neboli krajským súdom v čase od 1. septembra 2004 do 15. apríla 2005 právoplatne postúpené Špeciálnemu súdu, prikázal predseda trestnoprávneho kolégia podľa § 21 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, článku VI. písm. c), d) rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2008 a článku 9 ods. 1 písm. a) Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky trestnoprávnemu kolégiu Najvyššieho súdu SR, aby zaujalo stanovisko na zabezpečenie jednotného výkladu zákona v uvedenej právnej otázke.

Súčasne predseda trestnoprávneho kolégia podľa § 11 ods. 1 Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu SR požiadal o písomné vyjadrenie k posudzovanej otázke Ústavný súd SR, Generálnu prokuratúru SR, krajské súde v Bratislave, Trnave, Nitre, Trenčíne, Žiline, Banskej Bystrici, Prešove a v Košiciach, Vyšší vojenský súd v Trenčíne, Ústavný súd SR, právnické fakulty UK v Bratislave, UMB v Banskej Bystrici, UPJŠ v Košiciach, Trnavskej univerzity, Akadémii PZ v Bratislave, Ministerstvo spravodlivosti SR, Ministerstvo vnútra SR a Slovenskú advokátsku komoru.

Z uvedených žiadostí o vyjadrenie vyhovel Ústavný súd SR, Generálna prokuratúra SR, Ministerstvo spravodlivosti SR, Ministerstvo vnútra SR, krajské súde v Košiciach a Prešove a Vyšší vojenský súd v Trenčíne.

Ústavný súd SR, Generálna prokuratúra SR, Ministerstvo vnútra SR a štátny Krajský súd v Košiciach považujú za správny názor, podľa ktorého je v uvedených veciach príslušný na vykonanie konania krajský súd, nakoľko uvedené prechodné ustanovenie Trestného poriadku (§ 454aa) opätovne založilo vecnú príslušnosť krajského súdu.

Odlíšny názor zaujali Ministerstvo spravodlivosti SR a Krajský súd v Prešove. Považovali za správny názor, aby v takomto prípade, ako vecne príslušný, rozhodoval Špeciálny súd. Krajský súd v Košiciach taktiež súhlasil s vecnou príslušnosťou Špeciálneho súdu, ale na druhej strane súhlasil aj s konštatovaním

odlišného názoru, že postúpeniu veci krajským súdom Špeciálnemu súdu bráni zistenie, že krajský súd vo veci určil termín pojednávania, čím založil svoju vecnú príslušnosť.

Trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR s prihliadnutím na dôvody, ktoré viedli senáty Najvyššieho súdu SR k rozdielnym názorom a so zreteľom na obsah predložených vyjadrení, zaujalo k posudzovanej otázke stanovisko, že k správne mu výkladu zákona zodpovedá právny názor vyslovený senátom Najvyššieho súdu SR, ktorý pri aplikácii uvedených prechodných ustanovení Trestného poriadku rozhodol, že vecne príslušným na konanie v prvom stupni je krajský súd. Tento právny záver vyplýva zo správnej interpretácie a logickej súvislosti nasledovných intertemporálnych ustanovení.

Podľa § 564 ods. 4 Trestného poriadku vo veciach, v ktorých bola podaná obžaloba na krajský súd na vykonanie konania v prvom stupni pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, vykoná konanie v prvom stupni príslušný krajský súd podľa doterajších predpisov. Konanie o riadnom opravnom prostriedku proti takému rozhodnutiu vykoná Najvyšší súd podľa doterajších predpisov. Rovnako sa postupuje, ak vec postúpil krajskému súdu na vykonanie konania v prvom stupni nepríslušný súd.

Podľa § 15a ods. 2 Trestného poriadku (účinného od 1. septembra 2004 do 1. januára 2006) právomoci Špeciálneho súdu podliehajú aj iné osoby (než uvedené v odseku 1) pre trestné činy hospodárske (druhá hlava osobitnej časti Trestného zákona) alebo trestné činy proti majetku (deviata hlava osobitnej časti Trestného zákona), ak takým trestným činom bola spôsobená škoda alebo získaný prospech dosahujúci najmenej desaťtisíc násobok minimálnej mzdy zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou, alebo ak taký čin bol spáchaný v rozsahu dosahujúcom výšku najmenej desaťtisíc násobku minimálnej mzdy zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou.

Podľa § 454a a ods. 1 Trestného poriadku (účinného od 1. septembra 2004 do 1. januára 2006) vo veciach, ktoré patria do právomoci Špeciálneho súdu, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie pred 1. septembrom 2004, je na konanie príslušný Úrad špeciálnej prokuratúry a Špeciálny súd, ak v odseku 2 nie je ustanovené inak.

Podľa § 454a ods. 2 Trestného poriadku (účinného od 1. septembra 2004 do 1. januára 2006) konanie vo veciach, ktoré patria do právomoci Špeciálneho súdu, v ktorých bola podaná obžaloba na okresný súd, krajský súd, vojenský obvodový súd alebo Vyšší vojenský súd a bolo v nich do 1. septembra 2004 nariadené hlavné pojednávanie, sa dokončí podľa doterajších predpisov.

Podľa § 454aa ods. 1 Trestného poriadku (účinného od 15. apríla 2005 do 1. januára 2006) vo veci, v ktorej bolo začaté trestné stíhanie pred 1. septembrom 2004 a pôvodne v nej vykonával dozor podľa § 174 prokurátor okresnej prokuratúry, krajskej prokuratúry, vojenskej obvodnej prokuratúry alebo Vyššej vojenskej prokuratúry a ktorá bola postúpená Úradu špeciálnej prokuratúry z dôvodu § 454a, je príslušný na konanie od nadobudnutia účinnosti tohto zákona prokurátor okresnej prokuratúry, krajskej prokuratúry, vojenskej obvodnej prokuratúry alebo vyššej vojenskej prokuratúry, ktorý bol príslušný v danej veci pred 1. septembrom 2004, ak do nadobudnutia účinnosti tohto zákona nebola podaná obžaloba. Súdne konanie a úkony v prípravnom konaní vykoná v takom prípade okresný súd, krajský súd, vojenský obvodový súd alebo Vyšší vojenský súd, ktorý bol príslušný na konanie pred 1. septembrom 2004; to neplatí, ak o príslušnosti Úradu špeciálnej prokuratúry rozhodne generálny prokurátor podľa osobitného predpisu; v takom prípade súdne konanie a úkony v prípravnom konaní vykoná Špeciálny súd.

Podľa § 454aa ods. 2 Trestného poriadku (účinného od 15. apríla 2005 do 1. januára 2006) vo veci, v ktorej bola pôvodne podaná obžaloba na okresný súd, krajský súd, vojenský obvodový súd alebo Vyšší vojenský súd a ktorá bola postúpená Špeciálnemu súdu z dôvodu § 454a, vykoná konanie okresný súd, krajský súd, vojenský obvodový súd alebo Vyšší vojenský súd, ktorý bol príslušný na konanie pred 1. septembrom 2004, ak Špeciálny súd v danej veci nenariadil do nadobudnutia účinnosti tohto zákona hlavné pojednávanie.

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 vyplýva, že potom, ako s účinnosťou od 1. septembra 2004 bol zriadený Špeciálny súd a bola zároveň vymedzená jeho vecná príslušnosť, bolo nevyhnutné v rámci prechodných ustanovení vyriešiť otázku vecnej príslušnosti tohto súdu vo veciach, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie pred 1. septembrom 2004. Túto otázku riešilo ustanovenie § 454a ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku účinného od 1. septembra 2004, a to tak, že v prípadoch, v ktorých

bola podaná obžaloba na krajský súd a bolo v nich do 1. septembra 2004 nariadené hlavné pojednávanie, dokončí konanie krajský súd, v opačnom prípade vec postúpi Špeciálnemu súdu. Toto intertemporálne ustanovenie (§ 454a) sa expressis verbis nezaoberalo postúpením veci; iba všeobecne riešilo otázku zmeny vecnej príslušnosti v konaniach začatých pred 1. septembrom 2004.

Následne ale, s účinnosťou od 15. apríla 2005, došlo v zmysle nového ustanovenia § 454aa ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku znovu k zmene vecnej príslušnosti Špeciálneho súdu, a to tým spôsobom, že vo veciach, ktoré boli postúpené Špeciálnemu súdu z dôvodu § 454a Trestného poriadku vykoná konanie krajský súd, ktorý bol príslušný na konanie pred 1. septembrom 2004, ale

Špeciálny súd v danej veci nenariadil do nadobudnutia účinnosti tohto zákona (15. apríla 2005) hlavné pojednávanie.

Z uvedeného potom vyplýva záver, že účelom ustanovenia § 454aa Trestného poriadku bolo s účinnosťou od 15. apríla 2005 obnoviť právny stav platný pred 1. septembrom 2004 v konaniach, v ktorých Špeciálny súd nenariadil hlavné pojednávanie, teda nezačal konať vo veci. Z tohto dôvodu druhý senát Najvyššieho súdu SR správne uplatnil logický výklad zákona per argumentum a fortiori.

Trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR preto dospelo k záveru, že vo veciach, v ktorých bola pôvodne podaná obžaloba na krajský súd pred 1. septembrom 2004 a súčasne do 1. septembra 2004 v nich nebolo týmto súdom nariadené hlavné pojednávanie, a ak v čase od 1. septembra 2004 do 15. apríla 2005 nedošlo podľa prechodného ustanovenia § 454a Trestného poriadku účinného od 1. septembra 2004 k postúpeniu vecí Špeciálnemu súdu, je na konanie vecne príslušný krajský súd, nakoľko prechodné ustanovenie § 454aa Trestného poriadku účinného od 15. apríla 2005 opätovne založilo vecnú príslušnosť krajského súdu, keďže účelom ustanovenia § 454aa Trestného poriadku bolo s účinnosťou od 15. apríla 2005 obnoviť právny stav pred 1. septembrom 2004.

14.

STANOVISKO

trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zjednotenie výkladu ustanovenia § 249c ods. 1 Trestného zákona (zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 1. januára 2006) pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty, sp. zn. Tpj 29/2007, prijaté dňa 20. mája 2008.

I. Trestný čin neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty podľa § 249c ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 je dokonaný samotným neoprávneným obstaraním tohto elektronického platobného prostriedku.* Na dokonanie trestného činu sa nevyžaduje, aby páchatel nakladal s peňažnými prostriedkami uloženými na účte, ku ktorému bola platobná karta zriadená.

II. Neoprávnené obstaranie platobnej karty je akékoľvek získanie platobnej karty alebo predmetu spôsobilého plniť jej funkciu bez právneho dôvodu (napr. krádežou, podvodom, alebo zatajením veci). Ak páchatel neoprávnené obstaranú platobnú kartu aj použije a spôsobí tým škodu malú, alebo sa o to pokúsi, dopúšťa sa v jednočinnom súbehu trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 Trestného zákona alebo pokusu trestného činu krádeže podľa § 8 ods. 1, § 247 ods. 1 Trestného zákona alebo iného majetkového trestného činu napr. trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 Trestného zákona, resp. jeho pokusu podľa § 8 ods. 1, § 250 ods. 1 Trestného zákona.

O d ô v o d n e n i e :

Predseda trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri sledovaní rozhodovacej činnosti súdov nižších stupňov v zmysle § 21 ods. 4 písm. b) zákona č. 757/2004 Z. z. na podnet predsedu trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Trenčíne a Generálnej prokuratúry SR zistil, že v rozhodnutiach senátov Krajského súdu v Trenčíne je rozdielny výklad ustanovenia § 249c ods. 1 Trestného zákona (zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 1. januára 2006) pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty.

*Od 1. januára 2006 ide o analogický trestný čin podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Jeden senát krajského súdu v trestnej veci proti obvinenému T. G. pre trestný čin neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty podľa § 249c ods. 1 Trestného zákona (zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 1. januára 2006) zamietol ako nedôvodnú podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť okresného prokurátora proti uzneseniu okresného súdu, ktorým súd túto trestnú vec podľa § 314c ods. 1 písm. a) Trestného poriadku s poukazom na § 188 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a § 171 ods. 1 Trestného poriadku postúpil na prerokovanie a rozhodnutie vecne a miestne príslušnému obvodnému úradu, lebo skutok vykazuje znaky priestupku.

Uvedeného trestného činu sa mal obvinený dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 27. septembra 2004 v čase o 13.45 hod. v Trenčíne na Ul. M. Rázusa č. 1, v priestoroch obchodnej akadémie na chodbe na prvom poschodí z uzamknutej drevenej skrinky č. 53, ktorú používa spoločne so spolužiakom J. M., neoprávnenne zobral J. M. z peňaženky v taške platobnú kartu VISA electron č. 4406263020253619 vydanou Slovenskou sporiteľňou pre držiteľa J. M., pomocou ktorej v čase o 14.15 hod. a 14.18 hod. vybral v bankomate umiestnenom v Trenčíne v obchodnom stredisku Družba po 3. 000,- Sk, teda celkovo spôsobil škodu vo výške 6 000,- Sk.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že novelou Trestného zákona č. 403/2004 Z. z. boli definované pojmy týkajúce sa elektronických platobných prostriedkov v súlade so zákonom o platobnom styku. Ustanovenie § 249c Trestného zákona postihuje rôzne spôsoby neoprávnených zásahov do uvedených prostriedkov, vrátane platobných kariet. Objektívna stránka tohto trestného činu spočíva v neoprávnenom vyrobení, pozmenení, napodobnení, falšovaní alebo obstaraní si takéhoto, teda nie pravého platobného prostriedku. Vyplýva to aj z výslovnej dikcie zákona, z ktorého vyplýva, že takýto prostriedok sa má použiť ako pravý. Teda zákon v tomto ustanovení postihuje len konania, ktoré smerujú k použitiu nepravých, rôznym spôsobom pozmenených, platobných prostriedkov s cieľom použiť ich ako pravé. V prípade odcudzenia pravých platobných elektronických prostriedkov ide o iné trestné činy, tak ako sú naznačované v napadnutom uznesení (napr. trestný čin krádeže podľa § 247 Trestného zákona).

Druhý senát krajského súdu v trestnej veci obvinenej S. Z. pre trestný čin neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty podľa § 249c ods. 1 Trestného zákona (zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 1. januára 2006) na základe sťažnosti okresného prokurátora proti uzneseniu okresného súdu, ktorým podľa § 314c ods. 1 písm. a) Trestného poriadku s poukazom na § 188 ods. 1 písm. b) Trestného

poriadku a § 171 ods. 1 Trestného poriadku vec postúpil na prerokovanie a meritórne rozhodnutie vecne a miestne príslušnému obvodnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy, pretože ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom, napadnuté uznesenie podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil a uložil okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Uvedeného trestného činu sa mala obvinená dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 22. novembra 2005 o 17.29 hod. neoprávnene z platobnej karty patriacej k účtu č. 284065438/0900 majiteľa P. R. z bankomatu Slovenskej sporiteľne, a. s., ktorý sa nachádza na Nám. sv. Anny v Trenčíne vybrala celkom 6 000,- Sk, čím P. R. spôsobila škodu v uvedenej výške.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že okresný súd v dôvodoch napadnutého uznesenia konštatuje, že obvinená svojím konaním nenaplnila všetky formálne znaky žalovanej skutkovej podstaty. Pokiaľ ide o subjektívnu stránku, je zrejmé, že konala vo forme priameho úmyslu a je u nej splnená aj podmienka z hľadiska objektu — neoprávnené nakladanie s cudzím majetkom. U obvinenej však nebola preukázaná objektívna stránka konania, t. j. neoprávnené vyrobenie, pozmenenie, napodobenie, falšovanie alebo obstaranie elektronického platobného prostriedku alebo inej platobnej karty. Je zrejmé, že obvinená pri výbere peňazí disponovala originálnou platobnou kartou poškodeného a bol jej známy prístupový PIN kód. Z platobnej karty takto vybrala z účtu 6 000,- Sk. Súd konštatoval, že obvinená by musela pri výbere peňažnej hotovosti použiť upravenú, resp. sfalšovanú platobnú kartu, aby bola naplnená objektívna stránka tohto trestného činu, čo sa nestalo, keďže obvinená použila pravú platobnú kartu. Konaním obvinenej nedošlo ani k naplneniu skutkovej podstaty iného trestného činu ako napr. trestného činu krádeže podľa § 247 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, nakoľko konaním obvinenej nebola spôsobená škoda nie nepatrná, t. j. škoda vyššia ako 8 000,- Sk. Na základe týchto dôvodov potom okresný súd vec postúpil na prerokovanie obvodnému úradu, keďže mal za to, že skutok, pre ktorý prokurátor podal na obvinenú obžalobu, by mohol byť priestupkom.

Z obsahu spisového materiálu, z výpovede poškodeného P. R. vyplýva, že dňa 24. novembra 2005, keď chcel platiť na čerpacej stanici platobnou kartou (na jeden účet mal vydané dve platobné karty) zistil, že z tohto účtu mu boli vybrané peniaze, a to konkrétne dňa 22. novembra 2005 o 17.25 hod. suma 6 000,- Sk. Jediná osoba, ktorá vedela o prístupovom PIN kóde, bola jeho bývalá priateľka obvinená S. Z. Tesne predtým, ako bol urobený neoprávnený výber, sa rozišli. Keď odchádzal z jej bytu, zobral si svoje osobné veci, kde však táto druhá bankomatová karta, z ktorej bol vykonaný neoprávnený výber, nebola.

Obvinená S. Z. potvrdila, že z tejto platobnej karty predmetný výber peňazí vykonala potom, čo sa poškodený s ňou rozišiel. Keď si poškodený prišiel k nej

domov 21. novembra 2005 pre svoje osobné veci, nemyslela si, že mu má vrátiť aj platobnú kartu, ktorú vtedy mala ona.

Krajský súd sa nestotožnil so závermi a dôvodmi, ako tieto v napadnutom rozhodnutí vyslovil okresný súd. Na základe obsahu spisového materiálu naopak konštatoval, že obvinená si neoprávneným spôsobom obstarala platobnú kartu poškodeného, pričom neoprávnenosť jej obstarania spočívala v zatajení veci, keď nevydala poškodenému túto platobnú kartu potom, čo sa rozišli a prišiel si zobrať všetky svoje osobné veci. Obvinená napriek prejavu poškodeného, že ďalej nechce s ňou žiť a rozchádza sa s ňou, platobnú kartu, ktorú mala od neho k dispozícii v minulosti, mu nevrátila a následne vykonala z tejto platobnej karty výber finančných prostriedkov vo výške 6 000,- Sk.

Okresný súd založil výrok svojho rozhodnutia na skutočnosti, že obvinená pri výbere peňazí disponovala s originálnou platobnou kartou poškodeného s vedomosťou prístupového PIN kódu od poškodeného. Krajský súd sa však nestotožnil s takýmto výkladom okresného súdu a rovnako sa nestotožnil s konštatovaním okresného súdu, že obvinená, aby naplnila skutkovú podstatu predmetného trestného činu, by musela pri výbere peňažnej hotovosti použiť upravenú, resp. sfaľšovanú platobnú kartu.

Podľa ustanovenia § 249c ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 na naplnenie skutkovej podstaty predmetného trestného činu postačuje, aby si páchatel' neoprávnenne obstaral elektronický platobný prostriedok. Nie je teda podmienkou, aby takýto elektronický prostriedok musel byť upravený, resp. falošovaný, stačí, že neoprávneným spôsobom s ním páchatel' nakladá. V danom prípade obvinená, ako je z dôkazov z prípravného konania zrejme, si túto platobnú kartu neoprávnenne obstarala, keď ju poškodenému nevrátila a prostredníctvom nej vykonala výber peňažnej hotovosti.

Keďže s poukazom na vyššie uvedené dôvody krajský súd dospel k záveru, že obžaloba podaná okresným prokurátorom je dôvodná, podľa § 149 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku na podklade sťažnosti okresného prokurátora zrušil napadnuté uznesenie a uložil okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Na odstránenie rozdielného výkladu pri naplnení pojmových znakov ustanovenia § 249c ods. 1 Trestného zákona (zákona č. 140/1961 Zh. v znení neskorších predpisov účinného do 1. januára 2006) prikázal predseda trestno-právneho kolégia podľa § 21 ods. 3 písm. b) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, článku VI. písm. c), d) Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2008 a článku 9 ods. 1 písm. a) Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky trestnoprávnemu

kolégium Najvyššieho súdu SR, aby zaujalo stanovisko na zabezpečenie jednotného výkladu zákona v uvedenej právnej otázke.

Súčasne predseda trestnoprávneho kolégia podľa § 11 ods. 1 Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu SR požiadal o písomné vyjadrenie k posudzovanej otázke Ústavný súd SR, Generálnu prokuratúru SR, krajské súde v Bratislave, Trnave, Nitre, Trenčíne, Žiline, Banskej Bystrici, Prešove a v Košiciach, Vyšší vojenský súd v Trenčíne, Ústavný súd SR, právnické fakulty UK v Bratislave, UMB v Banskej Bystrici, UPJŠ v Košiciach, Trnavskej univerzity, Akadémiu PZ v Bratislave, Ministerstvo spravodlivosti SR, Ministerstvo vnútra SR a Slovenskú advokátsku komoru.

Z uvedených žiadostí o vyjadrenie vyhovel Ústavný súd SR, Generálna prokuratúra SR, Ministerstvo spravodlivosti SR, Ministerstvo vnútra SR, krajské súde v Košiciach a Prešove a Vyšší vojenský súd v Trenčíne.

Ústavný súd SR, Generálna prokuratúra SR, Ministerstvo vnútra SR, krajské súde v Košiciach a Prešove a Vyšší vojenský súd v Trenčíne považujú za správny názor, podľa ktorého je skutková podstata trestného činu neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty podľa § 249c ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 v zásade naplnená už v čase, keď si páchatel neoprávnene obstará elektronický platobný prostriedok.

Odlíšny názor zaujalo Ministerstvo spravodlivosti SR tvrdiac, že v prípade odcudzenia platobných kariet ide o iný trestný čin, tak, ako to konštatoval prvý senát v citovanom uznesení Krajského súdu v Trenčíne.

Trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR s prihliadnutím na dôvody, ktoré viedli senáty krajského súdu k rozdielnym názorom a so zreteľom na obsah predložených vyjadrení, zaujalo k posudzovanej otázke stanovisko, že správne mu výkladu zákona zodpovedá právny názor vyslovený druhým senátom Krajského súdu v Trenčíne.

K správny argumentom uvedeného senátu krajského súdu ale treba uviesť, že pri trestnom čine neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty podľa § 249c ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 je predmetom útoku samotná platobná karta a nie peňažné prostriedky uložené na bankovom účte, ku ktorému bola platobná karta zriadená. Preto je tento trestný čin dokonaný už tým, že páchatel má takú kartu neoprávnene vo svojej dispozícii. Na dokonanie trestného činu sa nevyžaduje, aby páchatel nakladal s peňažnými prostriedkami uloženými na účte, ku ktorému bola karta zriadená. Ani následok tohto trestného činu nespôčíva v spôsobení škody na týchto peňažných prostriedkoch, napr. ich odčerpaním. Nevyžaduje sa ani úmysel páchatel'a obohatiť seba alebo iného, alebo spôsobiť na cudzom majetku škodu.

Preto neoprávnené obstaranie platobnej karty je akékoľvek získanie platobnej karty alebo predmetu spôsobilého plniť jej funkciu bez právneho dôvodu (napr. krádežou, podvodom, alebo zatajením veci). Ak ale páchatel' neoprávnené obstaranú platobnú kartu aj použije a spôsobí tým škodu malú, alebo sa o to pokúsi, dopúšťa sa v jednočinnom súbehu trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 Trestného zákona alebo pokusu trestného činu krádeže podľa § 8 ods. 1, § 247 ods. 1 Trestného zákona alebo iného majetkového trestného činu, napr. trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 Trestného zákona, resp. jeho pokusu podľa § 8 ods. 1, § 250 ods. 1 Trestného zákona.

Uvedený jednočinný súbeh trestných činov nie je vylúčený z dôvodu vz'ahu subsidiarity ohrozovacieho trestného činu (§ 249c ods. 1 Trestného zákona) voči poruchovému trestnému činu (napr. § 247 Trestného zákona) vzhľadom na to, že ohrozenie vyplývajúce z neoprávneného obstarania elektronického platobného prostriedku alebo inej platobnej karty je vzhľadom na špecifiká týchto platobných prostriedkov (a ich relatívne masové používanie v modernej spoločnosti) podstatne širšie než len vykonanie bezhotovostnej platby alebo výberu v hotovosti.

Zvýšenie stupňa nebezpečnosti činu pre spoločnosť (v súčasnosti miery protiprávnosti, resp. závažnosti činu) vyplývajúce najmä z krádeží s použitím platobných kariet bude spravidla znamenať, že v konkrétnych prípadoch nebude pripadať do úvahy vylúčenie jednočinného súbehu uvedených trestných činov ani vzhľadom na osobitný priebeh skutkových okolností, ktoré by mohli zakladať stav tzv. faktickej kozumpcie, keď by obstaranie platobnej karty mohlo byť len málo významným prostriedkom na spáchanie trestného činu krádeže.

15.

STANOVISKO

trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zjednotenie výkladu § 18 ods. 3 v nadväznosti na § 9 až 17 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v súvislosti s určením položiek, na ktoré sa vzťahuje daň z pridanej hodnoty, sp. zn. Tpj 42/2007, prijaté dňa 20. mája 2008.

Advokátovi, ktorý je platiteľom dane z pridanej hodnoty, sa zvyšuje tarifná odmena určená podľa § 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb o daň z pridanej hodnoty.

Náhrada hotových výdavkov ako napr. režijný paušál, cestovné a náhrada za stratu času, je upravená v ustanoveniach § 15 až 17 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, preto nie je možné si z náhrady hotových výdavkov uplatniť daň z pridanej hodnoty, lebo uvedená vyhláška obsahuje presný enumerát úkonov podliehajúcich dani z pridanej hodnoty, medzi ktoré táto nepatrí.

Za náhradu hotových výdavkov sa nevzťahuje povinnosť odvieť daň z pridanej hodnoty, lebo nemá charakter protihodnoty „za poskytnutie služby uskutočnenej za protihodnotu zdaniteľnou osobou“ v zmysle § 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty.

Odôvodnenie:

Predseda trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rámci činnosti podľa § 21 ods. 4 písm. b) zákona č. 757/2004 Z. z. zistil, že v rozhodnutiach senátov Krajského súdu v Prešove je rozdielny výklad ustanovenia § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. z hľadiska priznávania dane z pridanej hodnoty advokátom z náhrad hotových výdavkov.

Jeden senát krajského súdu v tejto súvislosti rozhodol tak, že uznesením podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (zákon č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) zamietol sťažnosť obhajcu JUDr. J. T. proti uzneseniu okresného súdu, ktorým okresný súd okrem iného nepriznal advokátovi DPH za režijný paušál, cestovné a náhradu za stratu času.

Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že odsúdený E. L. bol stíhaný pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 1. januára 2006. Podľa § 39 Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 bol odsúdenému ustanovený obhajca JUDr. J. T. Ustanovenému obhajcovi bola priznaná odmena, ako si ju uplatnil vo vyúčtovaní, ale s tým, že mu nepriznal odmenu za výsluchy obvinených E. L. a G. K. dňa 15. marca 2005 ako dva samostatné úkony, pretože oba výsluchy na seba miestne i časovo nadväzovali a ich časový rozsah nepresiahol dve hodiny. Nepriznal mu taktiež, ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty, daň z pridanej hodnoty z režijného paušálu, náhrady cestovných výdavkov a náhrady za stratu času.

Rozsudkom, sp. zn. 5 T 93/05, zo dňa 19. decembra 2005 bol E. L. právoplatne odsúdený a jeho ustanovený obhajca JUDr. J. T. si návrhom zo dňa 19. marca 2007 vyúčtoval trovy obhajoby v celkovej výške 12 791,80 Sk. Okresný súd napadnutým uznesením priznal obhajcovi náhradu trov konania v celkovej výške 10 363,20 Sk.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť obhajca JUDr. J. T., v ktorej namietal, že súd mu nepriznal DPH z režijného paušálu, odmenu za jeden z výsluchov obvinených dňa 15. marca 2005 a tiež zaokrúhlil náhradu za stratu času na 2 000,- Sk, hoci za jednu polhodinu predstavuje náhrada 250,10 Sk, t. j. spolu za 8 polhodín je to suma 2 000,80 Sk. Súd mal správne priznať odmenu v celkovej výške 12 791,80 Sk.

Pokiaľ ide o nárok na DPH aj z režijného paušálu, argumentoval tým, že tento vyplýva z § 22 ods. 1 a ods. 2 zákona o DPH, podľa ktorého základom dane pri dodaní tovaru a služieb je všetko, čo tvorí protihodnotu, ktorú dodávateľ prijal, alebo má prijať od príjemcu za dodanie tovaru alebo služby, zníženú o daň, a preto každá odplata advokáta, ktorý je platiteľom DPH, predstavuje základ pre výpočet DPH, teda aj režijný paušál, cestovné a náhrada za stratu času, nakoľko aj z toho bude musieť advokát odvieť daň.

Z týchto dôvodov navrhol, aby krajský súd zrušil napadnuté uznesenie a priznal mu trovy vo výške 12 791,80 Sk, pretože výsluchy obvinených 15. marca 2005 boli dva úkony právnej pomoci na seba nadväzujúce miestne, ale nie časovo, lebo bol medzi nimi odstup až 15 minút.

Podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb za úkon právnej služby sa považuje aj účasť pri vyšetrovacích úkonoch, úkonoch vyhľadávania alebo za konanie pred súdom alebo iným orgánom, a to za každé dve začaté hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín.

Uvedené námietky krajský súd vyhodnotil ako neopodstatnené a konštatoval, že rozhodnutie prvostupňového súdu je v súlade so zákonom, a preto sťažnosť obhajcu JUDr. J. T. ako neodôvodnenú zamietol.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z obsahu spisu vyplýva, že výsluchy sa uskutočnili 15. marca 2005 v čase od 9.05 hod. do 10.45 hod., medzi oboma výsluchmi bol časový odstup len 15 minút, a teda na seba časovo nadväzovali a boli vykonané na tom istom mieste.

V súvislosti s ustanovením § 18 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. poukázal krajský súd na skutočnosť, že ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa tarifná odmena určená podľa § 9 až 14 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o daň z pridanej hodnoty. Toto ustanovenie jednoznačne vymedzuje položky, na ktoré sa vzťahuje DPH. Režijný paušál, cestovné a náhrada za stratu času sú upravené v ustanoveniach § 15 až 17 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., z čoho vyplýva, že nie je možné si z nich uplatniť daň z pridanej hodnoty.

Poukazovať na zákon o dani z pridanej hodnoty, podľa ktorého sa DPH vzťahuje na všetky položky je neopodstatnené vzhľadom na presný výpočet úkonov podliehajúcich DPH advokátskou tarifu.

Okresný súd postupoval správne aj ohľadne priznania náhrady za stratu času, ktorá predstavuje podľa § 17 ods. 3 jednu šesťdesiatinu výpočtového základu za každú aj začatú hodinu času, čo z vymeriavacieho základu predstavuje podľa výpočtov Slovenskej advokátskej komory 250,- Sk, a preto mu priznal náhradu za stratu času v tejto výške a nie sumu uplatnenú obhajcom vo výške 250,10 Sk, lebo táto suma podlieha aritmetickému zaokrúhleniu.

Druhý senát krajského súdu v rovnakom predmete rozhodovania, o sťažnosti obhajcu proti uzneseniu okresného súdu, rozhodol tak, že uznesením podľa § 149 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil. Rozhodujúc vo veci podľa § 151 ods. 2, 3 Trestného poriadku s použitím vyhlášky č. 655/2004 Z. z. obhajcovi JUDr. A. M. priznal nárok na DPH z odmeny a náhrady hotových výdavkov ako cestovné a náhradu za stratu času.

Napadnutým uznesením priznal okresný súd JUDr. A. M., ako ustanovenému obhajcovi odsúdeného M. H. v konaní pre trestný čin podľa § 247 ods. 2, ods. 3 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, odmenu a náhradu hotových výdavkov v celkovej výške 12 554,- Sk.

Za právne služby odsúdenému priznal súd advokátovi odmenu 5 004,- Sk a z tejto bola vypočítaná a pripočítaná DPH vo výške 19 %. Súčasne bola priznaná náhrada hotových výdavkov ako náhrada za spotrebované pohonné látky, náhrada za používanie motorového vozidla a náhrada za stratu času.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote obhajca sťažnosť, v ktorej namietal, že súdom prvého stupňa mu nebola priznaná, ako platiteľovi DPH táto daň z priznaných náhrad hotových výdavkov, ale iba z odmeny s poukazom na § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Argumentoval tým, že náhradu hotových výdavkov a obhajoby ustanoveného obhajcu treba priznať vrátane DPH zo všetkých zložiek, teda tak z odmeny, ako aj z hotových výdavkov a náhrady za stratu času. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR pri priznaní trov konania úspešným účastníkom v konaní pred týmto súdom, rovnako aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. augusta 2005, sp. zn. 2 So 60/2005, ako aj na stanovisko Daňového riaditeľstva SR v Banskej Bystrici k uplatňovaniu DPH pri náhradách trov konania.

Krajský súd vo svojom uznesení poukázal na ustanovenie § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., podľa ktorého základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby (okrem vecí podľa § 12 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje päť rokov, je jedna dvanástina výpočtového základu.

Vzhľadom na to, že v roku 2005 výpočtový základ predstavoval sumu 15 008,- Sk a Trestný zákon za trestný čin podľa § 247 ods. 2, ods. 3 písm. a) Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje 5 rokov, súd prvého stupňa správne postupoval, keď ustanovenému obhajcovi priznal odmenu v sume 1 251,- Sk za jeden úkon právnej služby. Správne bola súdom prvého stupňa priznaná aj náhrada za stratu času podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

Pokiaľ ide o nepriznanie dane z pridanej hodnoty za náhradu cestovných výdavkov a náhradu za stratu času súd prvého stupňa nepostupoval správne. Nárok na jej priznanie vyplýva z ustanovenia § 22 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších právnych predpisov. Základom dane pri dodaní tovaru alebo služby je všetko, čo tvorí protihodnotu, ktorú dodávateľ prijal alebo má prijať od príjemcu plnenia alebo inej osoby za dodanie tovaru alebo služby, zníženú o daň.

Základ dane tvorí odmena a aj súvisiace náklady účtované platiteľom (advokátom), aj náhrada hotových výdavkov, cestovné, režijný paušál a náhrada za premeškaný čas, ktoré predstavujú u obhajcu náklady súvisiace s jeho činnosťou. Z uvedeného vyplýva, že obhajca, ktorý je platiteľom dane z pridanej hodnoty, musí do základu pripočítať aj tieto súvisiace „náklady“, ktoré sú jeho príjmom a následne z tejto sumy odvádza daň z pridanej hodnoty štátu; ak mu však táto nebude priznaná k celej účtujúcej sume, túto potom obhajca odvádza na úkor zákonom stanovenej a priznanej náhrady hotových výdavkov.

Nepriznanie tejto súčasti náhrady trov konania sa opiera len o medzeru v právnej úprave, pritom pri zohľadňovaní priznania je nutné brať zreteľ aj na účel a zmysel náhrady trov konania.

Na odstránenie rozdielneho výkladu § 18 ods. 3 v nadväznosti na § 9 až 17 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v súvislosti s určením položiek, na ktoré sa vzťahuje daň z pridanej hodnoty, prikázal predseda trestnoprávneho kolégia podľa § 21 ods. 3 písm. b) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, článku VI. písm. c), d) Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2008 a článku 9 ods. 1 písm. a) Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky trestnoprávnemu kolégiu Najvyššieho súdu SR, aby zaujalo stanovisko na zabezpečenie jednotného výkladu zákona v uvedenej právnej otázke.

Súčasne predseda trestnoprávneho kolégia podľa § 11 ods. 1 Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu SR požiadal o písomné vyjadrenie k posudzovanej otázke Ústavný súd SR, Generálnu prokuratúru SR, krajské súde v Bratislave, Trnave, Nitre, Trenčíne, Žiline, Banskej Bystrici, Prešove a v Košiciach, Vyšší vojenský súd v Trenčíne, Ústavný súd SR, právnické fakulty UK v Bratislave, UMB v Banskej Bystrici, UPJŠ v Košiciach, Trnavskej univerzity, Akadémii PZ v Bratislave, Ministerstvo spravodlivosti SR, Ministerstvo vnútra SR a Slovenskú advokátsku komoru.

Z uvedených žiadostí o vyjadrenie vyhovelí Ústavný súd SR, Generálna prokuratúra SR, Ministerstvo spravodlivosti SR, Ministerstvo vnútra SR, krajské súde v Košiciach a Prešove a Vyšší vojenský súd v Trenčíne.

Generálna prokuratúra SR, Ministerstvo vnútra SR, Ministerstvo spravodlivosti SR, trestnoprávne kolégium Krajského súdu v Prešove a Vyšší vojenský súd v Trenčíne považujú za správny názor, podľa ktorého nie je možné z náhrady hotových výdavkov v zmysle § 15 až 17 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. uplatniť si daň z pridanej hodnoty, lebo uvedená vyhláška obsahuje zoznam úkonov podliehajúcich dani z pridanej hodnoty, medzi ktoré náhrada hotových výdavkov nepatrí. Tento názor odôvodnili v podstate zhodne tým, že náhrada hotových výdavkov nemá charakter protihodnoty „za poskytnutie služby uskutočnenej za protihodnotu zdaniteľnou osobou“ v zmysle § 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty.

Odlíšny názor zaujali Ústavný súd SR a Krajský súd v Košiciach tvrdiac, že podstatou problému je kolízia ustanovenia § 22 ods. 1, 2, 3 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty s ustanovením § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Vzhľadom na to, že ustanovenie § 22 zákona o DPH hovorí o tom, čo je základom dane, teda vrátane náhrady nákladov súvisiacich s poskytovaním právnej služby,

potom ustanovenia § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (ako predpisu nižšej právnej sily) treba vykladať extenzívne v súlade s § 22 ods. 1, 2, 3 zákona o DPH (ako predpisom vyššej právnej sily). Preto považujú za správne druhé rozhodnutie krajského súdu.

Trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR s prihliadnutím na dôvody, ktoré viedli senáty krajského súdu k rozdielnym názorom a so zreteľom na obsah predložených vyjadrení, zaujalo k posudzovanej otázke stanovisko, že správne mu výkladu zákona zodpovedá právny názor vyslovený prvým senátom Krajského súdu v Prešove.

K správne mu odôvodneniu uznesenia uvedeného senátu krajského súdu treba iba dodať, že podľa § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa tarifná odmena určená podľa § 9 až 14f o daň z pridanej hodnoty.

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov základom dane pri dodaní tovaru alebo služby je všetko, čo tvorí protihodnotu, ktorú dodávateľ prijal, alebo má prijať od prijemcu plnenia alebo inej osoby za dodanie tovaru alebo služby, zníženu o daň. Do základu dane sa zahŕňa aj dotácia alebo príspevok, ktorý dodávateľ prijal, alebo má prijať k cene tovaru alebo služby.

V tejto súvislosti ale treba vychádzať zo znenia § 18 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ktoré ustanovuje, že ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa tarifná odmena určená podľa § 9 až 14 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o daň z pridanej hodnoty. Toto ustanovenie jednoznačne vymedzuje položky, na ktoré sa vzťahuje DPH. Režijný paušál, cestovné a náhrada za stratu času sú upravené v ustanoveniach § 15 až 17 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., z čoho vyplýva, že nie je možné si z nich uplatniť daň z pridanej hodnoty.

Z uvedených ustanovení je zrejmé, že vyhláška č. 655/2004 Z. z. špecifickým spôsobom určuje výšku odmeny, náhrady hotových výdavkov a náhrady za stratu času advokáta za právne služby. Špecifickosť týchto služieb zohľadňuje aj tým, že výslovne uvádza, že „v odmene sú zahrnuté aj odmeny za administratívne práce a iné práce vykonané v súvislosti s poskytovaním právnych služieb“ (§ 1 ods. 4 citovanej vyhlášky). Len na položky uvedené v § 9 až 14f citovanej vyhlášky — ktoré sú zároveň súčasťou odmeny za právne služby - sa expressis verbis vzťahuje zvýšenie tarifnej odmeny o daň z pridanej hodnoty vzhľadom na to, že aj advokáti sú platiteľmi DPH.

Na druhej strane, pokiaľ ide o náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb (napr.

súdne a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady a odpisy atď.), ako aj na náhradu za stratu času (§ 15 — 17 citovanej vyhlášky) ide o položky, ktoré nemajú charakter odmeny za „poskytnutie služby uskutočnenej za protihodnotu zdaniteľnou osobou" v zmysle § 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty. Preto sa na ne nevzťahuje povinnosť odviešť DPH. Z tohto dôvodu je v § 18 citovanej vyhlášky stanovené, že zvýšenie sa nevzťahuje na tieto položky. Z vecného hľadiska totiž nejde o súčasť tarifnej odmeny advokáta za právne služby. Svojou podstatou ide len o kompenzáciu všetkých vynaložených nákladov. Preto možno uzavrieť, že za náhradu hotových výdavkov sa nevzťahuje povinnosť odviešť daň z pridanej hodnoty lebo, ako už bolo uvedené, nemá charakter protihodnoty „za poskytnutie služby uskutočnenej za protihodnotu zdaniteľnou osobou" v zmysle § 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty.

**Rozhodnutia a stanoviská vo veciach
občianskoprávných, obchodných a správnych**

16.

ROZHODNUTIE

Výpoveď z nájmu bytu podľa § 711 ods. 1 písm. d) Občianskeho zákonníka pre nezaplatenie nájomného alebo úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu za dlhší čas ako tri mesiace musí byť konkretizovaná časovým obdobím aj výškou nedoplatku. Nedostatok tohto vymedzenia nie je možné odstrániť dodatočným doplnením údajov.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. januára 2008, sp. zn. 1 Cdo 2/2007)

Okresný súd Prešov rozsudkom z 26. apríla 2006, č. k. 14 C 258/2005 -34, určil, že výpoveď z nájmu bytu č. 15 nachádzajúceho sa na VII. poschodí domu na Ďumbierskej č. 26 v P. ktorú dal žalovaný žalobkyni 13. októbra 2005, je neplatná a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania. Dospel k záveru, že by bolo v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 Občianskeho zákonníka), aby dôvodom výpovede z nájmu bytu bolo neplatenie nájomného za byt po dobu, po ktorú nemohla žalobkyňa predmetný byt užívať, čo preukazovalo aj prebiehajúce konanie vo veci, sp. zn. 10 C 216/03 a sp. zn. 13 C 124/05.

Krajský súd v Prešove, konajúci o odvolaní žalovaného, rozsudkom zo 6. novembra 2006, sp. zn. 1 Co 211/06, zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že prvoradou povinnosťou žalobkyne bolo platiť nájomné za predmetný byt, pričom eventuálne rozpory medzi ňou a ďalšou osobou, ktorá mala právo bývania v byte do zabezpečenia náhradného bývania, nie sú pre posudzovanie zodpovednosti žalobkyne právne významné. Ak jej táto osoba bránila v užívaní bytu, mohla túto okolnosť riešiť viacerými spôsobmi; odstáňovanie žalobkyne z bytu ju nezbavilo povinnosti plniť si záväzky vo vzťahu k predmetnému bytu vyplývajúce z nájomného pomeru. Ďalej uviedol, že žalovaný správne konšatoval vo výpovedi z nájmu bytu, že žalobkyňa má dlh k 31. augustu 2005 v sume 34 804,- Sk, pričom v zdôvodnení tejto výpovede z 8. novembra 2005 dlh náležitý špecifikoval a uviedol, za ktoré obdobie tento dlh vznikol, zároveň v pôvodnej výpovedi z nájmu ako aj v jej doplnení uviedol aj výpovedný dôvod z hľadiska označenia zákonného ustanovenia, t. j. § 711 písm. d) Občianskeho zákonníka.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, pretože spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Uviedla, že odvolací súd neprihliadol na to, že výpoveď z nájmu bytu z 13. októbra 2005 je všeobecná, odvolávajúca sa na ustanovenie § 711 ods. 1 písm. d) Občianskeho zákonníka, neobsahuje obdobie, na ktoré sa dôvod výpovede podľa uvedeného ustanovenia vzťahuje, čo žalovaný urobil až dodatočným zdôvodnením z 8. novembra 2005. Namietala, že odvolací súd vôbec nevzal do úvahy zistenia súdu prvého stupňa v konaniach, sp. zn. 13 C 124/2005 a sp. zn. 14 C 258/2005, a odchytil sa od skutkového zistenia prvostupňového súdu bez toho, aby vykonal (zopakoval či doplnil) dôkazy, na základe ktorých mohol správnosť tohto zistenia zvrátiť.

Žalovaný vo vyjadrení na dovolanie žalobkyne navrhol dovolaniu nevyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.) proti rozsudku, ktorý možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O. s. p.), prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolaním žalobkyne napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nie je správny.

Z o d ô v o d n e n i a :

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania a uplatneným dovolacím dôvodom vrátane jeho obsahového vymedzenia; obligatórne sa zaoberá len vadami vymedzenými v § 237 O. s. p. a inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vady podľa § 237 O. s. p. (spočívajúce v nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, v prekážke veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, v chýbajúcom návrhu na začatie konania, hoci bol potrebný, v odňatí možnosti účastníka konať pred súdom a v rozhodnutí vylúčeným sudcom, či v konaní súdom nesprávne obsadeným) neboli žalobkyňou namietané a nevyplývajú ani z obsahu spisu. Odvolací súd nezistil ani iné vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Dovolací súd potom pristúpil ku skúmaniu vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska dovolacieho dôvodu uplatneného

žalobkyňou, podstatou ktorého je tvrdenie, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Úlohou dovolacieho súdu v prípade dovolania odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci [§ 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.] je posúdiť, či odvolací súd na zistený skutkový stav použil správny právny predpis a či ho správne interpretoval. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým dovolacím dôvodom vtedy, ak bolo rozhodujúce pre rozhodnutie odvolacieho súdu, t. j. ak na takomto právnom posúdení napadnuté rozhodnutie spočívalo.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa ustanovenia § 711 ods. 1 písm. d) Občianskeho zákonníka prenajímateľ môže vypovedať nájom bytu, ak nájomca hrubo porušuje svoje povinnosti vyplývajúce z nájmu bytu najmä tým, že nezaplatil nájomné alebo úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu za dlhší čas ako tri mesiace, alebo tým, že prenechal byt alebo jeho časť inému do podnájmu bez písomného súhlasu prenajímateľa.

Výpoveď z uvedeného dôvodu je sankciou za hrubé porušenie povinnosti nájomcu, ktoré pre neho vyplývajú z nájmu bytu, pričom môže ísť o hrubé porušenie akýchkoľvek povinností vyplývajúcich z tohto právneho vzťahu. Za takéto hrubé porušenie povinnosti nájomcu zákon považuje neplatenie nájomného alebo úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu za dlhší čas ako tri mesiace.

Podľa ustanovenia § 711 ods. 2 Občianskeho zákonníka dôvod výpovede sa musí vo výpovedi skutkovo vymedziť tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, inak je výpoveď neplatná. Dôvod výpovede nemožno dodatočne meniť.

Z ustanovenia § 711 ods. 2 Občianskeho zákonníka (v znení ako bolo toto ustanovenie do Občianskeho zákonníka inkorporované zákonom č. 261/2001 Z. z. s účinnosťou od 1. septembra 2001) vyplýva, že písomná výpoveď nájmu bytu musí výpovedný dôvod aj skutkovo vymedziť tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom. Skutkové vymedzenie výpovede nemožno stotožniť s odkazom na § 711 ods. 1 písm. d) Občianskeho zákonníka (neplatenie nájomného a úhrad za plnenie poskytované s užívaním bytu za dlhší čas ako tri mesiace), ale musí ísť o konkretizovanie naplnenia uvedeného dôvodu skutočnosťami, v ktorých prenajímateľ vidí realizáciu zákonného dôvodu výpovede nájmu bytu, teda s uvedením mesiacov, kedy nájomca nezaplatil nájomné alebo úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu. V prípade chýbajúceho skutkového vymedzenia výpovedného dôvodu tento nedostatok nemožno napraviť dodatočným dopĺňaním údajov, pretože dôvod výpovede nemožno dodatočne meniť.

Obsahom spisu je doložené, že vo výpovedi z nájmu bytu z 13. októbra 2005 žalovaný výpovedný dôvod nijako skutkovo nevymedzil, neuviedol sumu dlhu žalobkyne na nájomnom, ani obdobie (mesiace), kedy žalobkyňa nezaplatila nájomné alebo úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu. Až v doplnení výpovede — v zdôvodnení z 8. novembra 2005 - žalovaný skutkovo vymedzil, ako mal byť naplnený dôvod výpovede podľa § 711 ods. 1 písm. d) Občianskeho zákonníka.

Krajský súd vec nesprávne právne posúdil, pretože považoval za prípustné, aby žalovaný, ako prenajímateľ, výpoveď z nájmu bytu dodatočne menil — dopĺňal ju o zdôvodnenie z 8. novembra 2005, v ktorom až skutkovo opísal, ako mal byť naplnený výpovedný dôvod podľa § 711 ods. 1 písm. d) Občianskeho zákonníka. Prehliadol, že dodatočné doplnenie výpovede nájmu bytu nemožno považovať za súčasť výpovede. Takýmto postupom by totiž bolo možné obchádzať zákonodarcom uložený zákaz dodatočného menenia dôvodu výpovede (§ 711 ods. 2 druhá veta Občianskeho zákonníka). Výpoveď bolo treba skúmať samostatne (bez dodatočného zdôvodnenia) a vzhľadom na jej neurčitosť ju posúdiť ako neplatný právny úkon.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré nerešpektovalo uvedené ustanovenie Občianskeho zákonníka, žalobkyňa preto opodstatnene vytkla, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.].

Treba súhlasiť s dovolateľkou v tom, že odvolací súd nezopakoval celé dokazovanie vykonané pred súdom prvého stupňa (najmä oboznámenie obsahov spisov sp. zn. 13 C 124/2005 a sp. zn. 10C 216/2003) a v dôvodoch svojho rozsudku (§ 157 ods. 2 O. s. p.) sa nevyporiadal s takýmto postupom, ani so závermi rozsudku súdu prvého stupňa z 15. marca 2006, č. k. 13 C 124/2005 — 41. Tento procesný nedostatok však nemal za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p. na rozdiel od uvedeného chybného právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov podľa § 243b ods. 1 a 2 O. s. p. napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 tretia veta O. s. p.).

17.

ROZHODNUTIE

Podmienkou vzniku nájomného vzťahu k výmenou získanému bytu nie je uzatvorenie novej nájomnej zmluvy.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. mája 2007, sp. zn. 1 M Cdo 4/2006)

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 1. júla 2004, č. k. 6 C 125/03-80, uložil odporcom *I/* a *2/* povinnosť v lehote troch dní zaplatiť navrhovateľovi 2 395,- Sk s poplatkom z omeškania 2,5 promile denne od 11. novembra 1999 do zaplatenia. V časti o zaplatenie 2 195,- Sk návrh zamietol z dôvodu, že uvedenú sumu odporcovia uhradili. Žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Vychádzal zo zistenia, že odporcovia *1/* a *2/*, ako nájomcovia družstevného bytu na Žehrianskej ul. č. 3 v B., zaplatili zo žalovaného nedoplatku na nájomnom k 30. septembru 1998 v sume 4 447,-Sk sumu 2 195,- Sk, preto v tejto časti návrh navrhovateľa zamietol a zaviazal ich na uhradenie nedoplatku v sume 2 395,- Sk. Keďže sa odporcovia dostali s plnením do omeškania, priznal navrhovateľovi aj poplatok z omeškania vo výške 2,5 promile denne. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 2 O. s. p. a čiastočným úspechom účastníkov v konaní.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie odporcov rozsudkom z 29. júna 2005, sp. zn. 4 Co 324/04, rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že odporcom *1/* a *2/* uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 2 252,- Sk s poplatkom z omeškania 2,5 promile denne od 11. novembra 1999 do zaplatenia do troch dní. Náhradu trov odvolacieho konania navrhovateľovi nepriznal. Podľa odvolacieho súdu nebola dôvodná (zohľadniteľná) námietka odporcov, že v predmetnom byte bývali len do 31. augusta 1998, pretože nové nájomné zmluvy po výmene bytov bolo možné uzavrieť až po udelení súhlasu k výmene bytov všetkých dotknutých prenajímateľov bytov. Právne významným preto nebolo, kedy Bytové družstvo P. schválilo dohodu o výmene bytov odporcov *1/* a *2/* na Ul. Z. 3 s Ing. I. S. na Ul. A. 13, dňa (13. augusta 1998), udelenie súhlasu Bytového družstva P. k tejto dohode (13. augusta 1998), ani uzavretie nájomnej zmluvy medzi Mestskou časťou K. V. a odporkyňou *1/* k bytu na Ul. A. 13 (18. Augusta 1998). Za rozhodujúcu skutočnosť odvolací súd označil uzavretie nájomnej zmluvy k predmetnému bytu na Ul. Z. 3, ku ktorej došlo 24. septembra 1998 medzi Bytovým

družstvom P. (navrhovateľom) a Ing. I. S. Na základe tejto zmluvy Ing. I. S. vznikol k uvedenému bytu potom nájom dňom 1. októbra 1998. Aj z bodu 5 písm. b) dohody o výmene bytov vyplýva, že úhradu za nájom bytu a s tým spojené služby znáša doterajší nájomca bytu ku dňu uskutočnenia výmeny a od tohto dátumu platí úhradu nový nájomca, pričom za deň uskutočnenia výmeny treba považovať až deň, kedy vznikol nájom nového nájomcu k predmetnému bytu a tým aj povinnosti voči prenajímateľovi (navrhovateľovi) vyplývajúce mu z tohto nájmu. Pokiaľ ide o výšku nedoplatku, odvolací súd iba napravil pochybenie prvostupňového súdu, ktorý uviedol nesprávnu sumu uhradenú odporcami, 2 152,- Sk namiesto 2 195,- Sk, v dôsledku čoho bolo potrebné výšku priznanej čiastky zmeniť na sumu 2 252,- Sk.

Proti týmto rozsudkom okresného a krajského súdu podal 21. apríla 2006 podľa § 243e ods. 1 O. s. p. mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky. Navrhol ich zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie s odôvodnením, že napadnuté rozsudky, pokiaľ nimi súdy oboch stupňov uložili odporcom 1/a/2/ povinnosť nahradiť nedoplatok za nájom bytu v dome na Z. ulici č. 3 v B., spočívajú na nesprávnom právnom posúdení [§ 243f ods. 1 písm. c) O. s. p.].

Poukázal na to, že dohoda o výmene bytu (§ 715 a § 716 ods. 1 Občianskeho zákonníka) je inštitútom, prostredníctvom ktorého môžu účastníci existujúcich nájomných vzťahov k bytom (nájomcovia) presadiť zmenu v osobe nájomcu bytu aj proti vôli prenajímateľa. Splnením dohody o výmene bytu zaniká dovtedajším nájomcom právo nájmu pôvodného, zamieňaného bytu a v tom istom okamihu (t. j. ku dňu splnenia dohody o výmene bytu) realizáciou výmeny vstupujú účastníci do nájomného pomeru založeného nájomnou zmluvou medzi prenajímateľom a pôvodným nájomcom. Ak teda medzi prenajímateľom a budúcim nájomcom (účastníkom dohody) nie je vopred, pred realizáciou dohody o výmene, dohoda o tom, že dôjde k zmene nájomnej zmluvy, alebo ak medzi prenajímateľom, a budúcim nájomcom už pred realizáciou výmeny bytov nie je uzavretá nová nájomná zmluva s odkladom jej účinnosti, potom dňom, kedy sa výmena uskutoční, sa nájomný pomer, trvajúci medzi prenajímateľom a pôvodným nájomcom, zmení práve len čo do osoby nájomcu, nie však v ďalších rozhodných znakoch, ako napríklad v dobe trvania alebo výške nájomného. Uzavretie novej nájomnej zmluvy teda nie je podmienkou vzniku nájomného pomeru k bytu výmenou získaného. Skutočnosť, že s účastníkom dohody o výmene bytu Ing. I. S. uzavrel prenajímateľ bytu nájomnú zmluvu až 24. septembra 1998, nie je z hľadiska právnych dôsledkov realizovanej výmeny preto podstatná. Súdy podľa generálneho prokurátora nesprávne posúdili trvanie nájomného pomeru odporcov k vymieňanému bytu a odporcom 1/ a.2/ uložili povinnosť uhradiť nájomné, resp. plnenia poskytované s užívaním bytu, napriek tomu, že byt nielen neužívali, ale pre

absenciu akéhokoľvek hmotnoprávneho vzťahu k bytu nemali ani reálnu možnosť ovplyvniť uzavretie nájomnej zmluvy medzi bytovým družstvom a Ing. I. S. Názor, že súdy oboch stupňov uložili odporcom 1/ a 2/ povinnosť uhradiť nedoplatok z neexistujúceho právneho vzťahu, odôvodnil tvrdením, že najneskôr 30. augusta 1998 odporcom zaniklo právo spoločného nájmu k trojizbovému bytu č. 54 na 5. poschodí bytového domu na Z. ulici č. 3 v B. a v tom istom okamihu im vzniklo právo spoločného nájmu k päťizbovému bytu č. 11 na 5. poschodí bytového domu na A. ulici č. 13 v B. Ďalej uviedol, že odporcovia 1/ a 2/ uzavreli 13. augusta 1998 dohodu o výmene bytu a prevode členských práv a povinností s I. S. a A. S., bytom B., A. ul. č. 13, že k uvedenej dohode bol predsedom Bytového družstva P. udelený písomný súhlas 13. augusta 1998, že s výmenou vyslovil súhlas aj starosta Mestskej časti B.-K. V. 27. júla 1998, a to na dohode o vzájomnej dobrovoľnej výmene bytov predloženej mu 8. júla 1998. Poukázal tiež na vyjadrenie odporcov na pojednávaní dňa 10. júna 2004 o tom, že k faktickej výmene bytov došlo 20. augusta 1998, protokol o odovzdaní a prevzatí bytu si však účastníci výmeny bytov vzájomne podpísali a odovzdali 30. augusta 1998.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení oznámil, že v tejto právnej veci bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie príslušného súdu.

Odporcovia sa vo vyjadrení stotožnili s mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora a žiadali tomuto opravnému prostriedku vyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O. s. p.), po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O. s. p.), na základe podnetu odporcov (§ 243e ods. 1 a 2 O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 v spojení s § 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal napadnuté rozhodnutia krajského i okresného súdu v rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti treba zrušiť.

Z o d ô v o d n e n i a :

V zmysle § 243f ods. 1 O. s. p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p.,
- b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O. s. p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že napadnuté rozsudky spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 243f ods. 1 písm. c) O. s. p.]. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V mimoriadnom dovolaní vytyka generálny prokurátor nesprávnosť riešenia otázky zániku nájmu odporcov k bytu č. 54 v dome na Z. ulici č. 3 v B. Vyriešenie tejto otázky dáva odpoveď, dokedy trvala odporcom, ako nájomcom tohto bytu, povinnosť platiť nájomné, resp. úhrady za plnenie spojené s užívaním bytu.

Nastolenú otázku odvolací súd vyriešil tak, že za rozhodujúcu skutočnosť považoval uzavretie nájomnej zmluvy k predmetnému bytu medzi Bytovým družstvom P. (navrhovateľom) a Ing. I. S. 24. septembra 1998, podľa ktorej nájom k tomuto bytu vznikol Ing. I. S. 1. októbra 1998. Preto až do 30. septembra 1998 považoval odporcov 1/ a 2/ za nájomcov tohto bytu (nositeľov príslušných hmotnoprávnych práv a povinností vrátane povinnosti platiť nájomné); zhodný záver o trvaní nájmu odporcov k uvedenému bytu — do 30. septembra 1998 — zaujal aj Okresný súd Bratislava IV. Právne posúdenie - vyriešenie vzťahu účastníkov dohody o výmene bytu k výmenou získanému bytu, resp. čo je vlastne tou skutočnosťou, ktorá bezprostredne vyvoláva vznik (nového) nájomného vzťahu — zo strany nižších súdov nebolo správne.

Platenie nájomného a úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu patrí medzi základné povinnosti nájomcu bytu (§ 685 a nasl. Občianskeho zákonníka). Podľa ustanovenia § 696 ods. 2 Občianskeho zákonníka úhrada za plnenia poskytované s užívaním bytu alebo preddavok na ne sa platí spolu s nájomným, ak sa účastníci nedohodnú, alebo právny predpis neustanovuje inak. Neplatenie nájomného a úhrad za plnenia poskytované s užívaním bytu je sankcionované povinnosťou zaplatiť prenajímateľovi poplatok z omeškania podľa § 697 Občianskeho zákonníka.

Podľa § 715 prvá veta Občianskeho zákonníka so súhlasom prenajímateľov sa môžu nájomcovia dohodnúť o výmene bytu. Súhlas aj dohoda musia mať písomnú formu.

Podľa § 716 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na splnenie dohody o výmene bytu sa musí uplatniť na súde do troch mesiacov odo dňa, keď bol s dohodou vyslovený súhlas; inak právo zanikne.

Dohoda o výmene bytov je dvojstranný (prípadne viacstranný) právny úkon (zmluva), ktorého účastníkmi sú nájomcovia vymieňaných bytov (nie však aj prenajímatelia). Občiansky zákonník osobitnú úpravu tejto zmluvy neobsahuje (okrem v ustanovení § 715 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakotvenej požiadavky na jej písomnú formu), platí vo vzťahu k nej preto všeobecná úprava Občianskeho zákonníka o zmluvách (§ 43 a nasl.).

Dohoda o výmene bytov - ako už bolo spomenuté — musí mať písomnú formu (inak je neplatná podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a keďže je viazaná na písomný súhlas prenajímateľa (prenajímateľov), musí táto dohoda predchádzať tomuto prejavu vôle prenajímateľa, resp. rozhodnutiu súdu nahrádzujúceho tento prejav vôle prenajímateľa v zmysle ustanovenia § 715 druhá veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak prenajímateľ odoprie bez závažných dôvodov súhlas s výmenou bytu, môže súd na návrh nájomcu rozhodnutím nahradiť prejav vôle prenajímateľa.

Ku dňu splnenia dohody o výmene bytov vstupujú účastníci dohody (nájomcovia) vo výmenou získaných bytov do nájomného pomeru založeného medzi prenajímateľom a pôvodnými nájomcami. V rovnakom čase (súčasne) im zaniká doterajší nájomný vzťah k vymenovanému (pôvodnému) bytu. Podmienkou vzniku nájomného vzťahu k výmenou získanému bytu nie je uzatvorenie novej nájomnej zmluvy, k takejto zmene nová nájomná zmluva nie je potrebná (túto zmenu nezakladá). Predmetom výmeny bytov podľa § 715, § 716 Občianskeho zákonníka nie sú vymieňané byty ako predmet vlastníckeho práva, ale práva a povinnosti nájomcov viažuce sa k týmto bytom — nájomný vzťah. Ide tu osobitný - hoci v zákone podrobnejšie neupravený — prípad zmeny v subjekte právneho vzťahu nájmu bytu na strane nájomcu, keď tento vzťah sa inak obsahovo nemení.

Bez udelenia písomného súhlasu prenajímateľa k dohode o výmene bytu, resp. bez právoplatného súdneho rozhodnutia nahrádzajúceho tento súhlas, samotná dohoda o výmene bytu, ktorou sú jej účastníci viazaní, neumožňuje zmeniť práva a povinnosti zmluvných strán k vymieňaným bytom (nájomný vzťah). Právne významné teda je, či písomný súhlas prenajímateľa bytu k tejto dohode bol daný. Až vtedy (nie skôr) môže vzniknúť právo na splnenie dohody o výmene bytov (§ 716 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Časovo predchádzajúce „splnenie“ dohody o

výmene bytov (faktické presťahovanie), keď ešte nebol udelený súhlas prenajímateľa (všetkých prenajímateľov) k dohode o výmene bytov, neznamená, že okamihom takéhoto presťahovania by postavenie účastníkov dohody ako nájomcov vymieňaných bytov zaniklo a vzniklo im právo nájmu k bytom, do ktorých sa presťahovali.

Dovolaateľ dôvodne vytýkal, že nižšie súdy mali otázku zmeny subjektu nájmu predmetného bytu (nájomcu) posúdiť nie na základe a podľa obsahu nájomnej zmluvy uzavretej medzi navrhovateľom a Ing. I. S. 24. septembra 1998, ale v nadväznosti, kedy sa dohoda o výmene bytov právne účinne splnila.

Treba dodať, že ak by došlo k presťahovaniu, hoci k písomnej dohode o výmene bytov by v tom čase ešte chýbal písomný súhlas od jedného z prenajímateľov bytu s touto dohodou, takouto faktickou výmenou bytov by, pravdaže, nemohla nastať zmena v osobe nájomcov bytov. V takomto prípade by za čas zrealizovania dohody o výmene bytov (a tým aj zmeny v osobách nájomcov) bolo treba považovať až čas vyslovenia súhlasu prenajímateľa s dohodou o výmene bytu.

Generálny prokurátor SR dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e v spojení s § 243f ods. 1 písm. c) O. s. p., keďže to vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníkov konania (odporcov 1/ a 2) a túto nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Z uvedeného vyplýva, že napadnuté rozsudky súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci; Najvyšší súd Slovenskej republiky ich preto v zmysle § 243b ods. 1 veta za bodkočiarkou a § 243b ods. 2 v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p. zrušil a vec vrátil v rozsahu zrušenia Okresnému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie s tým, že právny záver vyslovený v tomto rozhodnutí je preň záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu o trovách pôvodného, ako i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Dovolací súd považuje za potrebné upozorniť, že niektoré tvrdenia v mimoriadnom dovolaní nezodpovedajú obsahu spisu (odhliadnuc od chýb v údajoch v mimoriadnom dovolaní majúcej zjavne povahu chyby v písaní). Predovšetkým ide o tvrdenie, že dohoda o výmene bytu a prevode členských práv a povinností bola uzavretá 13. augusta 1998. Z obsahu fotokópie dohody v spise vyplýva, že dohoda bola uzavretá (podpísaná) účastníkmi výmeny 20. júla 1998 (13. augusta 1998 bol k nej udelený súhlas prenajímateľa — Bytového družstva P.). Súhlas prenajímateľa s dohodou nájomcov o výmene bytu, ktorý dal starosta Mestskej časti K. V., ako z obsahu spisu vyplýva, je z 8. septembra 1998. Jeho skorší súhlas, na ktorý sa v mimoriadnom dovolaní poukazuje, a to na dohode o vzájomnej dobrovoľnej výmene bytov z 8. júla 1998, sa má vzťahovať k listine, ktorá nevykazuje všetky znaky dohody o výmene bytov, a je podpísaná iba I. S. (v mimoriadnom dovolaní sa napokon ani netvrdí, že by už touto listinou uzavreli účastníci dohodu o výmene bytov).

18.

ROZHODNUTIE

Trojdnňová lehota na doplnenie podania urobeného telefaxom (§ 42 ods. 1 O. s. p.) je lehotou procesnou; pre jej počítanie, plynutie a zachovanie platia ustanovenia § 55 a § 57 O. s. p.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2008, sp. zn. 2 Cdo 219/2007)

Okresný súd Lučenec rozsudkom z 24. apríla 2007, č. k. 17 C 37/2007-57, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8 182,- Sk so 6 % úrokom z omeškania od 1. augusta 2005 do zaplatenia a trovy konania v sume 500,- Sk, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 26. júna 2007, sp. zn. 14 Co 187/2007, odmietol odvolanie žalovaného a o trovách rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaný podal odvolanie po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty. Vychádzal zo zistenia, že žalovaného telefaxom podané odvolanie došlo na okresný súd 8. júna 2007, teda v posledný deň zákonom stanovenej lehoty na podanie odvolania. Žalovaný doplnil toto podanie originálom s tým, že ho podal na pošte 11. júna 2007 a okresnému súdu bolo doručené 13. júna 2007. Keďže vychádzal z právneho názoru, že trojdnňovú lehotu uvedenú v ustanovení § 42 ods. 1 O. s. p. treba považovať za lehotu hmotnoprávnu, t. j. procesný úkon — v tomto prípade originál podania urobeného telefaxom - musí byť podaný (doručený) posledný deň lehoty na súde alebo spísaný súdom do zápisnice, na telefaxom urobené odvolanie nemohol prihladiť (§ 42 ods. 1 veta tretia O. s. p.). Odvolanie žalovaného podané na okresný súd 13. júna 2007 preto považoval za podané oneskorene, čím boli splnené podmienky v zmysle § 218 ods. 1 písm. a) O. s. p. pre jeho odmietnutie.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal včas dovolanie žalovaný. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že odvolací súd nesprávne vyložil ustanovenie § 42 ods. 1 O. s. p. v otázke povahy trojdnňovej lehoty, v ktorej treba doplniť telefaxom urobené podanie predložením jeho originálu. Podľa jeho názoru ide o lehotu procesnoprávnu, na ktorú treba použiť ustanovenia §§ 55 a nasl. O. s. p., včítane ustanovenia § 57 ods. 3 O. s. p.,

podľa ktorého lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť. Keďže originál telefaxom urobeného odvolania podal na poštovú prepravu 11. júna 2007, bola zachovaná trojdňová lehota uvedená v § 42 ods. 2 O. s. p. (správne odsek 1 O. s. p. - poznámka Najvyššieho súdu). Originál telefaxového podania teda predložil súdu včas, preto nebolo možné na neho neprihliadnuť. Ak napriek tomu odvolací súd na jeho telefaxom urobené odvolanie neprihliadol a odmietol ho ako oneskorene podané, postupoval nesprávne, čím mu odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nemá k nemu žiadne pripomienky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie bolo podané v lehote určenej v § 240 ods. 1 O. s. p. osobou oprávnenou na tento procesný úkon, skúmal ďalej, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré možno podľa zákona napadnúť týmto opravným prostriedkom. Dospel pritom k záveru, že dovolanie je v danej veci prípustné pre vadu uvedenú v § 237 písm. f) O. s. p. a súčasne v zmysle § 241 ods. 2 písm. a) O. s. p. aj dôvodne podané.

Z o d ô v o d n e n i a :

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Občiansky súdny poriadok upravuje prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu v ustanoveniach § 237 a § 239 O. s. p.

Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je v prvom rade prípustné (a súčasne dôvodné) vtedy, ak je konanie postihnuté vadami taxatívne uvedenými v § 237 O. s. p., ktoré spôsobujú tzv. zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. K týmto vadám prihliada dovolací súd z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s odmietnutím odvolania namieta vadu podľa § 237 písm. f) O. s. p.

Podľa § 237 písm. f) O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím. Takýmto rozhodnutím je aj uznesenie, ktorým odvolací súd nesprávne odmietne odvolanie ako oneskorené podané (porovnaj rozhodnutie uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod č. 23, ročník 1994).

V posudzovanej veci odvolací súd dospel za pomoci výkladu pojmu „najneskôr do troch dní“ použitého v § 42 ods. 1 O. s. p. k právnenému názoru, že v citovanom ustanovení uvedenú lehotu treba považovať za lehotu hmotno-právnu, výsledkom čoho bolo jeho rozhodnutie, ktorým odmietol odvolanie žalovaného ako oneskorene podané.

Dovolateľ naopak tvrdil, že lehota uvedená v § 42 ods. 1 O. s. p. je lehotou procesnou, z ktorého dôvodu odvolanie podal riadne a včas.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k názoru, že treba prisvedčiť žalovanému a teda, že ním podané dovolanie je dôvodné.

Podľa § 204 ods. 1 O. s. p. odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 42 ods. 1 O. s. p. podanie možno urobiť písomne, ústne do zápisnice, elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona, telegraficky alebo telefaxom. Podanie obsahujúce návrh vo veci samej, ktoré bolo urobené telegraficky, treba doplniť písomne alebo ústne do zápisnice najneskôr do troch dní; podanie urobené telefaxom treba doplniť najneskôr do troch dní predložením jeho originálu. Na podania, ktoré neboli v tejto lehote doplnené, sa neprihliada.

Podľa § 55 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje lehotu na urobenie úkonu, určí ju, ak je to potrebné, predseda senátu, samosudca alebo nimi poverený zamestnanec súdu. Lehotu, ktorú určí, môže predseda senátu alebo samosudca tiež predĺžiť.

Podľa § 57 ods. 3 O. s. p. lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

Účastník občianskeho súdneho procesu môže každé podanie, včítane odvolania proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, urobiť formou telefaxového podania. K tomu, aby na takouto formou urobené podanie súd prihliadol, zákon vyžaduje doplniť ho predložením originálu v lehote najneskôr do troch dní. Pre nedodržanie trojdňovej lehoty zákon stanovuje sankciu, podľa ktorej na neskôr doplnené telefaxové podanie alebo na také, ktoré nebolo vôbec doplnené, súd neprihliada (ako keby podanie nebolo vôbec urobené).

Právna úprava lehôt sa v Občianskom súdnom poriadku nachádza v ustanoveniach §§ 55 a nasledujúcich. Ide nepochybne o právnu úpravu procesných lehôt, ktoré sú zachované, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde, alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť. Aj trojdňovú lehotu stanovenú v § 42 ods. 1 O. s. p. k doplneniu podania urobeného telefaxom predložením jeho originálu, treba považovať za lehotu procesnú. Pre jej počítanie, plynutie a to treba zdôrazniť - aj pre jej zachovanie, platia ustanovenia § 55 a § 57 O. s. p., včítane jeho odseku 3. Opačný výklad, t. j. interpretovať zachovanie tejto lehoty ako výnimku zo všeobecného pravidla, nemá oporu v zákone a bol by aj v rozpore s účelom, ktorému má táto lehota slúžiť.

Ak preto v posudzovanej veci odvolací súd dospel v otázke zachovania lehoty uvedenej v § 42 ods. 1 O. s. p. k inému záveru, ide o záver nesprávny, odporujúci ustanoveniu § 55 a nasl. O. s. p. v spojení s § 42 ods. 1 O. s. p. Vychádzajúc z tohto mylného názoru, nepovažoval trojdňovú lehotu na doplnenie telefaxom 8. júna 2007 podaného odvolania za zachovanú, keďže originál odvolania žalovaného došiel na okresný súd až 13. júna 2007 (na poštový úrad bol podaný 11. júna 2007). Následne nesprávne na telefaxom urobený procesný úkon žalovaného neprihliadol a jeho odvolanie, ako oneskorene podané, odmietol. Týmto nesprávnym rozhodnutím o odmietnutí odvolania odňal žalovanému možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) O. s. p. Uvedená skutočnosť je nielen dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania, ale zároveň je tiež okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané

v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto uznesenie odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zrušil a vec mu v zmysle ods. 2 vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

19.

STANOVISKO

obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zjednotenie výkladu ustanovení § 175 v spojení s § 174 ods. 4 O. s. p.

I. Po podaní námietok proti zmenkovému platobnému rozkazu rozhoduje o späťvzati žaloby súd, ktorý vydal zmenkový platobný rozkaz.

II. Ak po vydaní zmenkového platobného rozkazu, proti ktorému neboli podané námietky, bola v lehote na podanie námietok žaloba vzatá späť, je na rozhodnutie o späťvzati žaloby a zastavení konania príslušný podľa § 208 O. s. p. odvolací súd.

(Stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. júna 2008, sp. zn. Obpj 3/2006)

O d ô v o d n e n i e :

Pri sledovaní rozhodnutí senátov obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa zistilo, že nepostupujú jednotne pri výklade ustanovenia § 175 v spojení s § 174 ods. 4 O. s. p. a § 208 O. s. p.

Senát 50 uznesením z 31. januára 2006, vydaným pod sp. zn. 5 Obo 299/2005, pripustil späťvzatie žaloby, zrušil zmenkový platobný rozkaz vydaný súdom prvého stupňa a konanie zastavil. Podľa odôvodnenia rozhodnutia žalobca po tom, ako žalovaný podal proti vydanému zmenkovému platobnému rozkazu námietky, vzal žalobu v celom rozsahu späť. Odvolací súd poukázal na ustanovenie § 208 O. s. p., podľa ktorého ak je návrh na začatie konania vzatý späť, keď už rozhodol súd prvého stupňa, ale jeho rozhodnutie nie je dosiaľ právoplatné, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia.

Senát 20 vo veci, sp. zn. 2 Obo 328/2005, v rovnakej procesnej situácii spis, ktorý mu bol predložený na rozhodnutie o späťvzati žaloby, vrátil súdu prvého stupňa so stanoviskom, že na rozhodnutie o späťvzati nie je odvolací súd príslušný a o späťvzati musí rozhodnúť súd prvého stupňa. V stanovisku uviedol, že pokiaľ úprava zmenkového platobného rozkazu nemá pre uvedenú situáciu osobitnú úpravu, treba postupovať podľa všeobecnej úpravy upravujúcej platobné rozkazy, ktorou je § 174 ods. 4 O. s. p. Uvedená úprava logicky vyplýva zo skutočnosti, že o podaných námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu rozhoduje súd, ktorý zmenkový rozkaz vydal. Súd prvého stupňa zatiaľ vo veci nerozhodol. Proti

neexistujúcemu rozhodnutiu nemohlo byť podané odvolanie a odvolací súd nemôže preto rozhodovať ani o pripustení späťvzatia návrhu.

So zreteľom na nejednotnosť rozhodovania senátov obchodnoprávneho kolégia v otázke výkladu ustanovenia § 175 v spojení s § 174 ods. 4 a § 208 O. s. p., na podnet predsedníčky Krajského súdu v Bratislave, predseda obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podľa § 21 ods. 3 písm. b) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v spojení s čl. 14 ods. 1 Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky navrhol obchodnoprávnemu kolégiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, aby zaujalo stanovisko k zjednoteniu výkladu vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Obchodnoprávne kolégium pri prijímaní stanoviska vychádzalo z týchto právnych záverov:

I keď sú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, upravujúce skrátené (rozkazné) konania, nadpísané jednou marginálnou rubrikou „platobný rozkaz“, z obsahu §§ 172 až 175 je zrejmé, že upravujú dva rôzne a samostatné procesné inštitúty (dve rôzne formy súdneho konania a rozhodnutia). Pre každý z nich sú predpísané rôzne podmienky pre vydanie, rôzne predpoklady, za akých nadobúdajú účinky právoplatného rozsudku, rôzne opravné prostriedky, ich účinky a rôzny procesný postup v konaní o nich. Medzi úpravou konania o platobnom rozkaze (§ 172 až § 174 O. s. p.) a konania o zmenkovom platobnom rozkaze (§ 175 O. s. p.) nie je vzťah úpravy všeobecnej k úprave špeciálnej. Každé z nich upravuje osobitný druh konania. Ustanovenia upravujúce konanie o platobnom rozkaze nie sú použiteľné pre konanie o zmenkovom platobnom rozkaze a naopak.

Ustanovenia §§ 172 až 174 O. s. p. upravujú postup súdov pri rozhodovaní platobným rozkazom. Predpísaným postupom doručený platobný rozkaz nadobúda účinky právoplatného rozsudku, ak proti nemu žalovaný nepodá odpor v lehote 15 dní od doručenia. Účinkom oprávnenu osobou včas podaného odporu, ktorý má predpísané náležitosti, je zrušenie platobného rozkazu. Zrušenie nastáva samotným podaním odporu bez toho, aby o tom súd vydával rozhodnutie. Odpor nemá devolutívne účinky. V konám pokračuje súd, ktorý platobný rozkaz vydal a koná o návrhu na začatie konania (žalobe), ako keby platobný rozkaz nebol vydaný. Ak žalobca v tomto štádiu konania vezme žalobu späť, rozhoduje o späťvzátí žaloby súd prvého stupňa rovnako, ako keď je žaloba vzatá späť pred vydaním platobného rozkazu.

Príslušnosť súdu prvého stupňa na rozhodnutie o späťvzátí v uvedených prípadoch nevyplýva z § 174 ods. 4 O. s. p., ale zo skutočnosti, že podaním odporu sa platobný rozkaz zrušil a vo veci samej koná naďalej súd prvého stupňa.

Späťvzatie žaloby v čase, keď už súd prvého stupňa rozhodol, ale jeho rozhodnutie nie je právoplatné, je v občianskom súdnom konaní úkonom, ktorý má

aj bez podania opravného prostriedku suspenzívny, aj devolutívny účinok. O späťvzati návrhu tam, kde proti rozhodnutiu nebol podaný opravný prostriedok, rozhoduje odvolací súd podľa § 208 O. s. p. Výnimkou z uvedenej zásady je § 174 ods. 4 O. s. p. Pre späťvzatie žaloby v období od vydania platobného rozkazu do uplynutia lehoty na podanie odporu platí osobitný režim. Späťvzatie nemá v takom prípade devolutívny účinok a platobný rozkaz zruší a konanie zastaví súd prvého stupňa.

V § 175 O. s. p. je upravený zmenkový platobný rozkaz, ktorý je formou rozhodovania odlišnou od platobného rozkazu. Okrem rozdielnych podmienok a lehoty, v ktorej možno odvrátiť, aby zmenkový platobný rozkaz nadobudol účinky právoplatného rozsudku, sa konanie v zmenkovom rozkaznom konaní od konania o platobnom rozkaze líši predovšetkým rozdielnym charakterom opravného konania. Na odvrátenie účinkov vydaného zmenkového platobného rozkazu musí žalovaný proti zmenkovému platobnému rozkazu podať námietky. Ani námietky nemajú devolutívny účinok. Na rozdiel od odporu sa však podaním námietok zmenkový platobný rozkaz neruší. Ich samotným podaním nenastáva situácia, ako keby zmenkový platobný rozkaz nebol vydaný. Námietky musí podľa § 175 ods. 3 O. s. p. prejednať súd prvého stupňa a rozhodnúť, či zmenkový platobný rozkaz ponechá v platnosti alebo ho zruší. Ak je v tomto štádiu žaloba vzatá späť, nie je dôvod, aby o späťvzati rozhodoval odvolací súd. Konanie o námietkach je pokračovaním konania na súde prvého stupňa. Späťvzatím žaloby nenastáva situácia predpokladaná v § 208 O. s. p. Tá nastáva vtedy, ak po vydaní rozhodnutia už súd prvého stupňa nemá vo veci samej o čom konať. V zmenkovom rozkaznom konaní však súd prvého stupňa po podaní námietok naďalej koná vo veci samej (rovnako ako v rozkaznom konaní po podaní odporu), keď preskúmava dôvodnosť námietok. Ak je v tejto fáze konania žaloba vzatá späť, musí o späťvzati rozhodnúť súd, ktorý vo veci koná, teda súd prvého stupňa.

Procesná situácia predpokladaná v § 208 O. s. p. nastáva vtedy, ak je po vydaní zmenkového platobného rozkazu žaloba vzatá späť bez toho, aby boli proti zmenkovému platobnému rozkazu podané námietky. V takom prípade nenastáva fáza konania, ktorá je pokračovaním konania na súde prvého stupňa (konanie o námietkach). Ako už bolo uvedené, späťvzatie žaloby po vydaní rozhodnutia súdu prvého stupňa má aj bez podania opravného prostriedku suspenzívny a devolutívny účinok. V § 175 O. s. p., upravujúcom zmenkové rozkazné konanie, nie je ustanovenie obdobné § 174 ods. 4, ktoré by bolo výnimkou z uvedenej zásady. Keďže ustanovenie § 174 ods. 4 O. s. p. nie je všeobecnou úpravou platnou pre oba typy konaní, nie je použiteľné pre zmenkové rozkazné konanie. Ak po vydaní zmenkového platobného rozkazu, proti ktorému neboli podané námietky, bola v lehote na podanie námietok žaloba vzatá späť, je na rozhodnutie o späťvzati žaloby a zastavení konania príslušný podľa § 208 O. s. p. odvolací súd.

20.

STANOVISKO

obchodnoprávneho kolégia na zjednotenie výkladu ustanovenia § 70e ods. 6 v spojení s § 66e ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov ku dňu účinnosti novely vykonanej zákonom č. 520/2005 Z. z. v spojení s § 134 Občianskeho súdneho poriadku.

Zákon o konkurze a vyrovnaní v znení zákona č. 520/2005 Z. z. nemá osobitné ustanovenia upravujúce dokazovanie. Nemá ustanovenia, ktoré by upravovali náležitosti listiny ako dôkazu, rozlišovanie listín podľa pôvodu a spôsob vykonania dôkazu listinou. V konkurznom konaní sa podľa § 66e ods. 1 použijú primerane príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku o dokazovaní.

Existenciu právoplatného rozhodnutia súdu alebo iného orgánu podľa § 70e ods. 6 zákona o konkurze a vyrovnaní možno doložiť v konkurznom konaní aj iným spôsobom ako predložením originálu tohto rozhodnutia.

(Stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. júna 2008, sp. zn. Obpj 4/2006)

O d ô v o d n e n i e :

Pri sledovaní rozhodnutí senátov obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa zistilo, že senáty nepostupujú jednotne pri výklade ustanovenia § 70e ods. 6 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, a to v znení ku dňu nadobudnutia účinnosti novely vykonanej zákonom č. 520/2005 Z. z. (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“).

Senát obchodnoprávneho kolégia 2 Obo uznesením z 20. apríla 2006, sp. zn. 2 Obo 93/2006, potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bolo konanie o návrhu na vyhlásenie konkurzu zastavené. Súd prvého stupňa konanie zastavil z dôvodu, že navrhovateľ (daňový úrad) na preukázanie svojej pohľadávky podľa § 70e ods. 6 zákona o konkurze a vyrovnaní nepredložil originál právoplatného rozhodnutia daňového úradu, ale len jeho fotokópiu opatrenú odtlačkom pečiatky „Kópia súhlasí s originálom“ neoznačeného subjektu. Odvolací súd sa stotožnil s týmto právnym názorom súdu prvého stupňa a v odôvodnení uznesenia konštatoval, že ustanovenie § 70e ods. 6 zákona o konkurze a vyrovnaní nedalo

daňovému úradu, ako veriteľovi a navrhovateľovi, právo, aby sám osvedčoval právoplatnosť fotokópie svojho rozhodnutia.

Rozdielny názor pri výklade uvedeného ustanovenia vyslovil iný senát obchodnoprávneho kolégia v uznesení z 11. apríla 2006, sp. zn. 6 Obo 94/2006. Týmto uznesením odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bolo konanie o návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka zastavené a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súd prvého stupňa konanie zastavil z tých istých dôvodov ako súd prvého stupňa vyššie uvedenej veci. Odvolací súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že na konkurz sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 66e ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní). Podľa § 134 listiny, vydané súdmi Slovenskej republiky alebo inými štátnymi orgánmi v medziach ich právomoci, ako aj listiny, ktoré sú osobitnými predpismi vyhlásené za verejné, potvrdzujú, že ide o nariadenie alebo vyhlásenie orgánu, ktorý listinu vydal, a ak nie je dokázaný opak i pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje (§ 134 O. s. p.).

Zákon o konkurze a vyrovnaní nemá ustanovenia upravujúce dôkazný prostriedok a vymedzenie dôkazu listinou a rozlišovanie listín podľa pôvodu, preto sa na konkurzné konanie primerane, v súlade s ustanovením § 66e ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní, použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Na účely dokazovania v občianskom súdnom konaní má mimoriadny význam rozlišovanie listín podľa pôvodu na verejné listiny, t. j. listiny vydané súdmi alebo štátnymi orgánmi v rámci ich právomoci alebo listiny predpismi prehlásené za verejné. Ďalšiu skupinu tvoria listiny ostatné, resp. listiny súkromné.

Rozdelenie listín na verejné a ostatné má význam pre ich hodnotenie súdom. Verejná listina potvrdzuje, že ide o nariadenie orgánu, ktorý listinu vydal až do doby, pokiaľ nie je preukázaný opak. Táto domnienka platí o to viac, ak v konám túto listinu predkladá sám orgán, ktorý ju vydal.

V predjednávaných veciach navrhovateľ na preukázanie svojej pohľadávky predložil fotokópiu platobných výmerov, ktoré sám vydal, a na preukázanie pohľadávky ďalšieho veriteľa rozhodnutie Sociálnej poisťovne z 24. júla 2000, vyznačené doložkou právoplatnosti. Súd prvého stupňa tieto doklady vyhodnotil ako nepostačujúce v zmysle § 70e ods. 6 zákona č. 520/2005 Z. z.

S týmto hodnotením súdu prvého stupňa vzhľadom na citované ustanovenie § 134 O. s. p., sa podľa odvolacieho súdu nemožno uspokojiť. Ak mal súd pochybnosť, pokiaľ ide o pravosť uvedených verejných listín, mal vyzvať navrhovateľa, aby predložil originál, s ktorým mal porovnať fotokópie, prípadne vzniknuté pochybnosti mal odstrániť dopytom na orgán, ktorý ich vydal.

Pri súkromnej listine súd skúma jej pravdivosť a pravosť vždy, preto aj zákonodarca, pokiaľ ide o uznanie pohľadávky dlžníkom, požaduje listinu doložiť úradne osvedčeným podpisom dlžníka. Pozornosti súdu prvého stupňa ušlo, že zákon túto požiadavku nestanovuje, pokiaľ ide o verejnú listinu.

Je nepochybné, že navrhovateľ preukázal jednak svoju pohľadávku, ako aj pohľadávku ním označeného ďalšieho veriteľa právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami. Preto nebol zákonný dôvod pre zastavenie konania podľa § 70e ods. 5 cit. zákona.

So zreteľom na nejednotnosť rozhodovania senátov obchodnoprávneho kolégia v otázke výkladu ustanovenia § 70e ods. 6 zákona o konkurze a vyrovnaní, na podnet predsedu Krajského súdu v Bratislave, predseda obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podľa § 21 ods. 3 písm. b) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v spojení s čl. 14 ods. 1 Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky navrhol obchodnoprávnemu kolégiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, aby zaujalo stanovisko na zjednotenie výkladu vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Obchodnoprávne kolégium pri prijímaní tohto stanoviska vychádzalo z týchto právnych záverov:

Podľa § 70e ods. 6 zákona o konkurze a vyrovnaní sa pohľadávka veriteľa na účely odsekov 4 a 5 považuje za preukázanú, ak je uznaná dlžníkom na listine s úradne osvedčeným podpisom dlžníka, alebo doložená právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu.

Uvedené senáty obchodnoprávneho kolégia rozdielne vyložili tú časť citovaného ustanovenia, ktorá stanovuje, že pohľadávka veriteľa sa považuje za preukázanú aj vtedy, ak je „doložená právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu“. Skôr uvedený senát vychádzal z toho, že v konkurznom konaní podľa tohto ustanovenia pohľadávku možno doložiť len originálom rozhodnutia príslušného orgánu a nie aj jeho overenou kópiou. Ďalší senát takúto možnosť nevyužil.

V uvedených veciach veriteľ (daňový úrad) svoju pohľadávku voči dlžníkovi doložil platobným výmerom, vydaným podľa zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov. Podľa § 30 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov doručené rozhodnutie, proti ktorému nemožno uplatniť riadny opravný prostriedok, je právoplatné. Podľa § 101 tohto zákona na daňové konanie sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní. Z obsahu zjednocovaných rozhodnutí vyplýva, že v týchto veciach veriteľ dlžné pohľadávky preukazuje svojimi vlastnými rozhodnutiami, na ktorých je vyznačená právoplatnosť, pričom

konkurznému súdu nie sú predložené originály týchto rozhodnutí, ale kópie. Kópie sú opatrené odtlačkom pečiatky s textom „Kópia súhlasí s originálom“ a je na nich uvedený dátum a nečitateľný podpis.

Vzhľadom na to, že ustanovenie § 70e ods. 6 zákona o konkurze a vyrovnaní, ale ani iné ustanovenie neuvádza, akým spôsobom veriteľ má doložiť existenciu právoplatného rozhodnutia, možno dospieť k záveru, že zákon umožňuje veriteľovi doložiť existenciu právoplatného rozhodnutia aj iným spôsobom, než len predložením originálu tohto rozhodnutia.

Právny poriadok Slovenskej republiky (ale aj iných štátov) pozná viacero druhov rozhodnutí majúcich rôznu formu, pričom v niektorých prípadoch originál rozhodnutia sa nachádza na príslušnom úrade, ktorý ho vydal. Preto § 70e ods. 6 zákona o konkurze a vyrovnaní doloženie originálu rozhodnutia nevyžaduje. Za tohto stavu konkurzný súd v zmysle § 66e zákona o konkurze a vyrovnaní otázku doloženia a v procesnom slova zmysle otázku preukázania existencie právoplatného rozhodnutia posudzuje podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Keďže v danom prípade veriteľom predložený platobný výmer treba považovať za verejnú listinu, ktorú daňový úrad vydal v medziach svojej právomoci a v medziach svojej právomoci aj potvrdil, že kópia súhlasí s originálom (napr. § 12 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov), je súd povinný vychádzať z toho, že potvrdzuje, že ide o listinu orgánu, ktorý listinu vydal, a ak nie je preukázaný opak, i pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje. Vychádzajúc z týchto záverov v prípade, že veriteľ predložil právoplatné rozhodnutie vo forme kópie a ide o právoplatné rozhodnutie vydané týmto veriteľom a je ním aj potvrdené, že kópia súhlasí s originálom, konkurzný súd bez ďalšieho nemôže konanie zastaviť z dôvodu, že právoplatné rozhodnutie nebolo doložené v zmysle § 70e ods. 6 zákona o konkurze a vyrovnaní. Postup veriteľa treba považovať v zásade za taký, ktorý je v súlade so znením § 70e ods. 6 zákona o konkurze a vyrovnaní (obdobne znenie obsahuje aj § 12 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

21.

ROZHODNUTIE

I. Podľa ustanovenia § 5 ods. 4 písm. e) zákona č. 518/2003 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady e. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločnostiach v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov krajský pozemkový úrad je odvolacím orgánom vo veciach, v ktorých rozhodol v prvom stupni obvodný pozemkový úrad.

II. Podľa ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 64/1997 Z. z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadaní vlastníctva k nim odvolanie proti rozhodnutiu o námietkach nemá odkladný účinok. Právoplatné rozhodnutie o odvolaní vydané krajským pozemkovým úradom je preskúmateľné súdom na základe žaloby a nepatrí do právomoci súdu rozhodovať o odvolaní proti rozhodnutiu obvodného pozemkového úradu o námietkach.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. mája 2006, sp. zn. 2 SžoKS 87/2005)

Rozsudkom krajský súd zrušil rozhodnutie odporcu zo dňa 3. júna 2004, ktorým žalovaný správny orgán príslušný podľa § 18 ods. 1 zákona č. 64/1997 Z. z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadaní vlastníctva k nim v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) vo veci námietky podanej navrhovateľmi proti výpisu z úvodných podkladov na pozemky nachádzajúce sa v zriadenej záhradkovej osade B. B. — K. II, k. ú. B. B., v súlade s ustanovením § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v platnom znení a v zmysle § 9 ods. 1 zákona rozhodol tak, že námietke nevyhovel.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, preto napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odporca odvolanie a žiadal rozsudok krajského súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Navrhovatelia v prvom až šiestom rade prostredníctvom právnej zástupkyne navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok krajského súdu v plnom rozsahu, nakoľko podľa ich názoru krajský súd rozhodol správne v súlade

so zákonom č. 64/1997 Z. z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadam vlastníctva k nim ako aj v súlade s ostatnými právnymi predpismi.

Z o d ô v o d n e n i a :

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 písm. e) O. s. p. a rozhodol podľa § 221 ods. 1 písm. a) O. s. p. tak, že napadnutý rozsudok zrušil a konanie podľa 104 ods. 1 O. s. p. zastavil, pričom vec postúpil príslušnému správne mu orgánu.

Z obsahu administratívneho spisu správneho orgánu vyplýva, že predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu vydaného podľa zákona č. 64/1997 Z. z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadaní vlastníctva k nim.

Odporca Obvodný pozemkový úrad v B. B., svojím rozhodnutím zo dňa 3. júna 2004, nevyhovel námietkam navrhovateľov podaným proti výpisu z úvodných podkladov na pozemky nachádzajúce sa v zriadenej záhradkovej osade B. B. — K. II, k. ú. B. B. V napadnutom rozhodnutí odporca poučil navrhovateľov, že proti tomuto rozhodnutiu možno podať v lehote 30 dní od jeho doručenia opravný prostriedok na Krajský súd v B. B. prostredníctvom tunajšieho úradu.

Podľa ustanovenia § 18 ods. 2 citovaného zákona na konanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, alebo ak konanie neupravujú osobitné predpisy.

Podľa ustanovenia § 58 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní ak osobitný zákon neustanovuje inak, odvolacím orgánom je správny orgán najbližšieho vyššieho stupňa nadriadený správne mu orgánu, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

Podľa ustanovenia § 5 ods. 4 písm. c) zákona č. 518/2003 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadam pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov krajský pozemkový úrad je odvolacím orgánom vo veciach, v ktorých rozhodol v prvom stupni obvodný pozemkový úrad.

Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že v prípade právne relevantných predpisov (§ 58 ods. 1 zákona o správnom konaní) má preto o odvolaní rozhodnúť správny orgán najbližšieho vyššieho stupňa nadriadený

správneho orgánu, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, teda Krajský pozemkový úrad v B. B.

Podľa ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 64/1997 Z. z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadani vlastníctva k nim odvolanie proti rozhodnutiu o námietkach nemá odkladný účinok. Toto rozhodnutie je preskúmateľné súdom podľa osobitného predpisu (§ 244 a nasl. O. s. p.). Právoplatné rozhodnutie o odvolaní vydané Krajským pozemkovým úradom v B. B. je preskúmateľné súdom na základe žaloby a nepatrí do právomoci súdu rozhodovať o odvolaní proti rozhodnutiu obvodného pozemkového úradu o námietkach.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa ustanovenia § 104 ods. 1 O. s. p. ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak vec nespadá do právomoci súdov, alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu, právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú zachované.

Vychádzajúc z vyššie citovaného ustanovenia zákona po zistení, že vec nespadá do právomoci súdov a o opravnom prostriedku má rozhodnúť Krajský pozemkový úrad v B. B., Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že vec postúpil na rozhodnutie príslušnému správne mu orgánu, Krajskému pozemkovému úradu v B. B.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O. s. p. a § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

22.

ROZHODNUTIE

Ak správa katastra pred vydaním rozhodnutia o zamietnutí návrhu na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti podľa dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov nezistovala, z akého dôvodu bola dohoda uzavretá po uplynutí trojročnej prekluzívnej lehoty stanovenej v ustanovení § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka, vychádzala z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, čo bolo dôvodom, aby súd zrušil jej rozhodnutie a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. októbra 2007, sp. zn. 8 SŽ 10/2007)

Napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozhodnutie Správy katastra v P. ďalej len „odporkyne“, ktorým odporkyňa rozhodla tak, že podľa § 31 ods. 3 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľnosti a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov zamietla návrh na vklad vlastníckeho práva podľa dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 11. januára 2007. Rozhodnutie odporkyňa odôvodnila tým, že rozsudkom Okresného súdu P. bolo manželstvo účastníkov dohody rozvedené a rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 27. novembra 2003 a uvedeným dňom došlo k zániku manželstva účastníkov a podľa § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka aj k zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Účastníci dňa 11. januára 2007 uzavreli dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na základe ktorej sa výlučnou vlastníčkou citovaných nehnuteľností stáva Mária A. Táto dohoda bola uzavretá po uplynutí trojročnej prekluzívnej lehoty, ktorá uplynula 28. novembra 2006. Márne uplynutie lehoty neumožňuje rozvedeným manželom vyporiadať bezpodielové spoluvlastníctvo dohodou. Po uplynutí trojročnej lehoty zo zákona, podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka, dochádza k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov. U nehnuteľných vecí platí, že sú v podielovom spoluvlastníctve, a že podiely oboch manželov sú rovnaké. Pokiaľ navrhovateľka uzavrela dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva dňa 11. januára 2007, uzavrela neplatnú zmluvu (§ 39 Občianskeho zákonníka), pretože odporuje ustanoveniu § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Krajský súd sa s týmto právnym názorom stotožnil. Súd sa oboznámil aj so spisom Okresného súdu P. V tomto konaní navrhovateľka podala návrh na vyporiadanie jej bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“)

s bývalým manželom dňa 27. novembra 2006 (čiže v deň keď mala uplynúť trojročná lehota na vyporiadanie BSM dohodou alebo podaním návrhu na vyporiadanie BSM na súd). Návrh vzala späť až 31. januára 2007 po tom, ako dňa 11. januára 2007 uzavrela dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva s bývalým manželom a napokon i po tom, ako dňa 26. januára 2007 predložila návrh na vklad vlastníckeho práva z dohody odporcovi. Krajský súd bol toho názoru, že po uplynutí trojročnej lehoty uvedenej v § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka už bývalí manželia nemôžu platne uzavrieť dohodu o vyporiadaní ich BSM, pretože platí zásada o výlučnom vlastníctve jedného z manželov k hnuiteľným veciam a podielovom spoluvlastníctve k nehnuteľnostiam, prípadne vyporiadanie, ak je včas uplatnené, môže vykonať už len súd. Krajský súd rozhodnutie odporkyne podľa § 250q ods. 2 O. s. p., ako správne potvrdil, a účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal.

Včas podaným odvolaním rozsudok krajského súdu napadla navrhovateľka. Krajskému súdu i správne orgánu vytkla, že sa nezohľadnila skutočnosť, že ešte pred uplynutím trojročnej lehoty dňa 27. novembra 2006 podala na Okresný súd P. návrh na vyporiadanie BSM s bývalým manželom.

V priebehu začatého konania na návrh bývalého manžela uzavrela dohodu o vyporiadaní BSM, hoci dovtedy takúto dohodu jej bývalý manžel odmietal. Až po uzavretí dohody zobrala návrh na vyporiadanie BSM späť a konanie bolo právoplatne zastavené až 21. februára 2007. Ak by bola poučená o tom, že po uplynutí trojročnej lehoty nemôže uzavrieť platne dohodu o vyporiadaní BSM, návrh by nezobrala na súde späť. Takto sa cíti byť ukrátená, pretože jej bývalý manžel zobral takmer všetky hnuiteľné veci v podiele vyššom ako je hodnota nehnuteľnosti, ktorá pripadla v zmysle dohody jej. Navrhla odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie s vysloveným právnym názorom, že uzavrela platnú dohodu o vyporiadaní BSM.

Odporkyňa ako aj vedľajší účastník navrhli odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvého stupňa, ako vecne správny, potvrdiť. Odporkyňa zotrvala na svojom pôvodnom právnom stanovisku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal vec v intenciách dôvodov uvedených v odvolaní a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Z o d ô v o d n e n i a :

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 2501 ods. 1 a 2 O. s. p. podľa tretej hlavy piatej časti sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov. Pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použijú sa primerane ustanovenia druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 1 O. s. p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Z predloženého súdneho a administratívneho spisu odvolací súd zistil nasledovný skutkový stav veci v čase vydaného rozhodnutia odporkyne:

Rozsudkom Okresného súdu P. bolo manželstvo navrhovateľky právoplatne rozvedené dňom 27. novembra 2003. Týmto dňom zaniklo jej bezpodielové spoluvlastníctvo s bývalým manželom Róbertom A. Keďže navrhovateľka s bývalým manželom sa nedohodli o vyporiadaní ich BSM, navrhovateľka podala návrh na vyporiadanie zaniknutého BSM na súd dňa 27. novembra 2006 (v tento deň bol návrh doručený súdu). Návrh navrhovateľka doplnila dňa 15. januára 2007 špecifikáciou hnutelných vecí a nehnuteľnosti, ktoré majú byť v konaní vyporiadané. Navrhovateľka uzavrela dohodu o vyporiadaní zaniknutého BSM s vedľajším účastníkom dňa 11. januára 2007. Účastníci dohody si vyporiadali svoje zamknuté BSM k nehnuteľnosti (bytu so súčasťami a príslušenstvom), ktorá pripadla do vlastníctva navrhovateľke v celosti a k hnutelným veciam, ktoré pripadli v celosti odporcovi. Podpisy účastníkov dohody boli overené notárom dňa 24. januára 2007. Navrhovateľka dňa 26. januára 2007 podala návrh na vklad vlastníckeho práva Správe katastra v Poprade. Následne navrhovateľka doručila súdu podanie o späťvzátí návrhu na vyporiadanie BSM dňa 31. januára 2007 z dôvodu uzavretej mimosúdnej dohody. Uznesením Okresného súdu P. zo dňa 31. januára 2007 konanie o návrhu na vyporiadanie BSM súdom bolo zastavené na základe účinného späťvzatia návrhu. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21. februára 2007. Odporkyňa rozhodnutím zo dňa 27. februára 2007 návrh navrhovateľky na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá jej mala pripadnúť do vlastníctva z uzavretej dohody, zamietla.

Článok 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ustanovuje, že každý má právo vlastníť majetok, ale súčasne určuje, že vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnakú zákonnú ochranu. Ústavná zásada rovnosti pri zachovaní zákonnej ochrany vlastníckeho práva u všetkých vlastníkov k druhovo rovnakej veci je spätá so zákonnými obmedzeniami tohto práva, ktoré musia rovnako platiť pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky. Jej účelom je garantovať, aby sa vlastníckemu právu všetkých vlastníkov poskytla zákonom rovnaká ochrana, a to bez ohľadu na povahu alebo charakter jednotlivých vlastníkov. Ak Občiansky zákonník ustanovuje, že k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva môže dôjsť dohodou, súdnym rozhodnutím alebo uplynutím doby (§ 149), v súlade s čl. 20 ods. 1 druhá veta ústavy by mal mať každý takýto vlastník k dispozícii uvedené druhy zákonnej ochrany vlastníckeho práva, prístup ku ktorým by sa mal súčasne uskutočňovať na ne diskriminačnom základe (*mutatis mutandis*). V danej veci právo na vyporiadanie bezpodielového vlastníctva patrilo obom manželom. Ak chcel niektorý z nich potom, čo nedošlo k dohode, zabrániť tomu, aby k jeho vyporiadaniu došlo uplynutím doby podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka, musel podľa tohto ustanovenia do troch rokov od jeho zániku podať návrh na jeho vyporiadanie súdom. Navrhovateľka túto požiadavku hmotného predpisu splnila (pozri nález Ústavného súdu I. ÚS 59/2000). K zásahu do tohto práva navrhovateľky došlo v danej veci už tým, že napriek jej vôli prejavenej spôsobom ustanoveným Občianskym zákonníkom navrhovateľka, ako vlastníčka, nemala k dispozícii ten druh zákonnej ochrany jej vlastníckeho práva, ktorý jej zákon pri takomto prejave vôle poskytuje. Občiansky zákonník neustanovuje, dokedy možno uzavrieť dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva. Takéto právo sa nepremlčuje (§ 100 ods. 2), lebo ide o výkon vlastníckeho práva. Ak však k uzavretiu dohody nedôjde do troch rokov od zániku bezpodielového spoluvlastníctva a v tejto lehote nebol podaný ani návrh na jeho súdne vyporiadanie, dochádza zo zákona (*ex lége*) k vyporiadaniu podľa § 149 ods. 4, a tým zaniká možnosť vyporiadať bezpodielové spoluvlastníctvo dohodou alebo súdnym rozhodnutím (pozri Komentár k Občianskemu zákonníku k § 149).

Na základe vyššie uvedeného tomu, aby nedošlo k vyporiadaniu zaniknutého BSM v zákonnej prepadnej lehote troch rokov, podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka *ex lége*, môže vlastník masy vecí patriacich do zaniknutého BSM zabrániť tým, že včas uzavrie dohodu o vyporiadaní zaniknutého BSM, alebo podá návrh na vyporiadanie zaniknutého BSM na súd. Z ustanovenia § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka je zřejmý posledný spôsob vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorým je

uplynutie doby. Trojročná lehota vyplývajúca z tohto zákonného ustanovenia má hmotnoprávnu povahu a súčasne ide o prekluzívnu lehotu sui generis. Preto nestačí, aby do jej uplynutia bol návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov podaný iba na pošte, ale musí byť podaný súdu.

Konanie je začaté dňom, keď došiel súdu návrh na jeho začatie, alebo keď bolo vydané uznesenie, podľa ktorého sa konanie začína bez návrhu (§ 82 ods. 1 O. s. p.). Účinky začatého konania sú procesnoprávne, ako i hmotnoprávne. K procesnoprávnym účinkom patrí okrem iných prekážka litispedencie, založenie príslušnosti súdu, povinnosť súdu skúmať podmienky konania a pod. K hmotnoprávnym účinkom podaného návrhu patrí prerušenie behu premlčacích a prekluzívnych lehôt a tieto lehoty určené hmotným právom zostávajú zachované, ak konanie bolo začaté najneskôr posledným dňom určenej premlčacou alebo prekluzívnou lehotou.

Z doslovného výkladu zákonného ustanovenia § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka v prekluzívnej trojročnej lehote možno vyporiadať zaniknuté BSM buď dohodou alebo podaním návrhu na vyporiadanie súdnou cestou. Dotknuté osoby majú možnosť v tejto prekluzívnej lehote si vybrať z týchto dvoch spôsobov vyporiadania BSM. Ktorákoľvek z týchto možností má za následok prerušenie behu hmotnoprávnej trojročnej lehoty a nenastane zákonná fikcia vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva ex lege. Pokiaľ nenastala zákonná fikcia vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov nemožno brániť vlastníčke s nakladaním vlastníctva aj na prípadné uzavretie dohody o jeho vyporiadaní.

Navrhovateľka v zákonnej lehote prejavila svoj nesúhlas s prípadným vyporiadaním zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva zo zákona tým, že podala návrh na jeho vyporiadanie súdnou cestou. Prihliadnuc na túto skutočnosť, keď zabránila vyporiadaniu zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva zo zákona, majúc na zreteli, že zákon preferuje dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva, ako ústavou zaručenú a zákonom chránenú možnosť dispozície vlastníckeho práva, podľa právneho názoru odvolacieho súdu navrhovateľka mala možnosť uzavrieť platnú dohodu o vyporiadaní svojho zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva aj počas konania pred súdom o návrhu na vyporiadanie BSM, v ktorom riadne pokračovala až do uzavretia predmetnej dohody.

Ak správny orgán nezistíoval, z akých dôvodov došlo k uzavretiu dohody po uplynutí trojročnej lehoty a nezistil, že k tomu došlo až po podaní návrhu na vyporiadanie BSM na súd, v ktorom konaní navrhovateľka riadne pokračovala, a

tým zabránila fikcii vyporiadania BSM zo zákona, nezistil riadne skutkový stav veci, vec po právnej stránke nesprávne posúdil.

Na základe toho Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zmenil tak, že zrušil napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Správny orgán je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 2501 ods. 2, § 250ja ods. 4 a 5 O. s. p.).

Procesné úspešnej navrhovateľke súd priznal nárok na náhradu trov konania (§ 2501 ods. 2 § 250k ods. 1 O. s. p.) z titulu právneho zastúpenia v uplatnenej výške 1 371,- Sk prevzatie a príprava zastúpenia [§ 14 ods. 1 písm. a), 11 advokátskej tarify], 1 371,- Sk účasť na pojednávaní súdu 19. júna 2007 [§ 14 ods. 1 písm. d), 11 advokátskej tarify], 2 x 178,- Sk režijný paušál, 6 polhodín x 297,- Sk náhrada straty času (§ 17 ods. 1 advokátskej tarify), spolu 4 880,- Sk.